

PERRY RHODAN

200

K. H. Scheer CESTA DO ANDROMEDY

Přeložil František Fabián

1.

Bez ustání křičeli. Neuklidnili se, ani když do místnosti vstoupil Icho Tolot a zůstal stát nad jejich lůžky.

Fancan Teik měl ještě na sobě svůj bojový oblek. Před dvěma hodinami se vrátil z toulky. Byl unavený.

Klautos Mur vyčkával. Když muže ošetřil, odstoupil od lůžek.

Icho Tolot měl velký dům. Vlastně až příliš velký pro mladého muže, který musel v radě starších čekat, až dostane slovo. Přesto měl Tolot kvality, které se nedaly přehlédnout. Byl to vynikající vědec.

Tolot se sklonil nad dvěma nemocnými, jimž hořelo v očích šílenství. Lékař Klautos Mur je připoutal k lůžkům energetickými pouty, aby se nezranili.

„Tělesná poškození jsme odstranili," hlásil Mur. „Fyzicky jsou naprosto v pořádku. S duševní poruchou nic nezmůžu. Co navrhuje?"

Tolot věděl, proč se ho na to lékař ptá. Předtím totiž požádal, aby nemocné dopravili do jeho domu. Podíval se tázavě na Fancana Teika. Byl čas, aby Teik vysvětlil okolnosti této záležitosti.

Teik vytáhl z kapsy bojového obleku dvě karty v průhledných obalech.

„To jsou legitimace těch dvou mužů," vysvětlil. „Oba jsou Pozemšťané. Jsou to: poručík Orson Coul a dělostřelec Heyn Borler. Patřili k posádce pozemského těžkého křižníku OMARON."

„Proč říkáte patřili?" ptal se Tolot. „Je téměř stoprocentně jisté, že loď byla zničena." „V boji?"

„Ne. Vypadá to, že šlo o nehodu. Našel jsem nemocné v sektoru Šzonu. Byli v záchranném člunu. Vzal jsem trosečníky i s člunem do své lodi a dopravil je sem. Už jsem se beztak vracel."

Teikova loď teď spočívala na přistávací ploše před Tolotovým

domem. Záchranný člun už byl vyložen. Robot prohlížel palubní pozitroniku.

„Není poškozený," řekl Icho Tolot. „Srdečně děkuji, že jste mi vyšel vstříc, Teiku. Souhlasíte s tím, abych zachráněné trosečníky dopravil na nejbližší základnu Pozemšťanů? Víte, že záležitosti Země mě velmi zajímají."

Fancan Teik se dunivě zasmál. „Máte puzení, to je jasné. Nic proti tomu nemám."

Také lékař se zasmál. Byl už starý, ale v téhle chvíli i on pocítil touhu vlastní všem Halut'anům, vyrazit za dobrodružstvím do hlubin vesmíru. Halut byl jediná planeta mdle červeného slunce Haluta. Takovým touhám se tady říkalo „puzení".

Halut'ané kdysi ovládali Mléčnou dráhu. Vzhledem k vývoji vědy i obřím postavám byli neporazitelní. Už před padesáti tisíci lety se ale dobrovolně zřekli mocenských výbojů.

Nikdo v Mléčné dráze se nikdy nedověděl, kde by našel planetu Halut. Nikdo Halut neviděl, a žádná inteligentní bytost netušila, odkud přicházejí ti neznámí, kteří se občas objevují, oč jim jde a proč zasahují do osudů jednotlivých národů.

Na velké a prastaré planetě Halut s kyslíkovým ovzduším žilo sto tisíc takových bytostí jako Tolot. Byli mírumilovní. Uznávali, že výboje dávných předků vnášely do života jen nežádoucí neklid. Jen tu a tam některý Halut'an dostal až chorobnou chuť opustit klidnou rodnou planetu a žít mimo ni po vzoru předků.

Mléčná dráha nikdy nezrodila silnější a mocnější inteligentní bytosti než oboupohlavní Halut'any. Měli schopnost duševně ovládat každou buňku ve svém těle, zhustit tělesnou strukturu až na tvrdost terkonitové oceli, a tak byli přímo předurčení pro boj. Kdekoliv se objevili, šířili děs a paniku - aspoň do té doby, než ostatní bytosti poznaly, že když někdo jako nestvůra vypadá, nemusí se ještě jako nestvůra chovat.

Lékař vstal. Těžkopádně došel k Tolotovi a položil mu ruku na rameno. „Závidím vám. Kdy chcete jít? Promiňte, že se vyptávám, ale tyhle věci mě také zajímají."

„Chápu," přikývl Icho Tolot. „Četl jste mou poslední studii o Zemi?"

„Dokonce velmi pečlivě. Fenomenální, řekl bych. V našich análech je také zmínka o třetí planetě toho bezvýznamného slunce. Tenkrát jsme na ní našli pravěké prostředí."

„Dneska je to centrum neveliké, ale mocné hvězdné říše, tak zvaného Solárního impéria. Pozemšťané je svou chytrou politikou vybudovali během několika desetiletí. Rád bych s nimi navázal kontakt. Líbí se mi."

„Setkal jsem se s jednou bojovou lodí Pozemšťanů," poznamenal Fancan Teik. Tolot se k němu překvapeně otočil.

„Přistáli na planetě, která mě taky zajímala. Pohrál jsem si s nimi a nechal jsem se nahánět. Byli nebezpečnější, než jsem čekal. Nasadili i parapsychické zbraně. Nepsal jste také o sboru mutantů?"

„V jedné starší studii," potvrdil Icho Tolot.

„Správně. Pokusil jsem se vypočítat naděje lidí na vzestup. Vyšel jsem z toho, co jsem pozoroval během té honičky."

„A--.?"

„Pozoruhodné, Tolote! Jenom se zdají malí a slabí. Nemají samozřejmě naše fyzické předpoklady, ale proti jiným národům Mléčné dráhy jsou to giganti. Předpokládám, že o Solárním impériu ještě ledacos uslyšíme. Stará říše Arkonidanů se už nevzchopí. Bluesané neustále válčí mezi sebou. Všichni potomci Arkonidanů se svorně postavili proti Zemi. Tenhle Velký administrátor...!"

„Perry Rhodan?"

„Ano. Setkal jsem se s ním. Hledá planetu jménem Kahalo. Znáte tu planetu?"

„Dokonce velmi dobře."

„Byl jsem tam. Překvapilo mě, když jsem tam našel stopy bojů. Předě mnou tam přistáli Pozemšťané, ale pak zřejmě zase ztratili souřadnice planety. Kdybyste měl zájem o průvodce, rád vás doprovodím."

Icho Tolot odmítavě zvedl obě krátké běhavky. Byly stejně vysoko jako pár delších paží, ale byly posazeny blíž ke středu mohutných

prsou.

„Ne, děkuji. Postací, když se tam vydám sám. Také už mám zprávy, že Pozemšťané hledají Kahalo. Založili novou základnu v centru Mléčné dráhy. Jmenuje se Opposite.“

„Máte její souřadnice?“ zeptal se vzrušeně lékař.

„Ano. Jsem moc zvědavý, jak budou reagovat, až se tam objevím.“

Fancan Teik odešel. Jeho loď se zvedla a zmizela za obzorem. Starý doktor zůstal a nadšeně pomáhal Tolotovi s přípravami na cestu. Oba zachránění Pozemšťané pořád ještě křičeli. Blouznili o planoucích světlech a záhadných silách, které je uchvátily.

Tolot zaznamenával jejich slova do paměti svého plánovacího mozku. Ten ležel v hořejší části jeho polokulovité hlavy, oddělen plochou kostí od normálního. Tolotův plánovací mozek počítal přesněji a rychleji než kterýkoli pozitronika. Nakonec došel Icho Tolot ke stejnému závěru jako předtím Fancan Teik: Těžký křížník OMARON už neexistuje. Ti dva Pozemšťané vyvázli z katastrofy náhodou.

Tolot se vztyčil v celé své výšce. Měřil tri a půl metru, v ramenou měl dva a půl metru, vážil téměř čtyřicet metrických centů. Pomalu, skoro těžkopádně krácel na poměrně krátkých sloupovitých nohách k východu. Jeho černá kůže vstřebávala paprsky slunce Haluta.

Lékař Klautos Mur čekal před dveřmi zbrojnice. Tolot se poklonil symbolům, které dali na dveřích znázornit jeho předkové, a odříkával prastará slova ceremoniálu, zatímco odkládal oděv. Mur se pohnul, teprve když Tolot řekl:

„Jsem připraven, staň se. Jdu.“

Dveře se otevřely, když automatika zkontrolovala Tolotovy vibrace. Tolot vstoupil do zbrojnice. Vybral si bojovou kombinézu, vyrobenou před třiceti tisíci lety. Byla to dobrá kombinéza, měla vestavěný měnič molekul, který mohl materiál proměnit v ocelově pevnou zbroj.

Oblékání trvalo tři hodiny. Venku se setmělo. Červený míč Haluty zmizel za nízkým pohořím. Tolot na to nedbal.

Zapnul kombinézu a přezkoušel mikroskopický měnič hmoty, který dovedl z libovolných látek připravit dýchatelné směsi plynů nebo

nápoje. Klautos Mur mu pomohl natáhnout přes ramena široký pás, ne němž byly zavěšené zbraně. Z tmavozelené látky bojového obleku už vyčnívala jen Tolotova hlava. Měla tvar polokoule a seděla na širokých ramenou jakoby bez krku. Byla lysá a měla tři oči. Dvě byly na spáncích, třetí vpředu na čele. Halut'anům to dávalo výhodu širokého rozhledu. Kromě toho jejich oči vnímaly infračervené záření.

Nakonec si Tolot vybral zbraně. Byl to velký, těžký paprskomet, účinnější než pozemské dělo, jaké měly jen velké bojové lodě. Trvalo mu třicet minut, než zbraň vyzkoušel na sousední střelnici. Přibral si ještě termický impulzní paprskomet, desintegrátor rozkládající hmotu, a konečně i dálkový jaderný vzněcovač, který mohl v každé hmotě vyvolat rozpad atomů. Když byl hotov a vycházel ze zbrojnice, byl by mohl bez námahy zničit atomově vyzbrojenou armádu pozemského dvacátého století.

Vše se odehrálo mlčky. Mur promluvil, až když přešli do testovací místnosti.

„Prosím, vyzkoušejte přepojení vašich srdcí.“

Tolot poslechl. Silou vůle zastavil levé srdce a nechal naběhnout pravé.

„Reakce v pořádku, žádné kmitání,“ řekl.

„Výborně! Proměna struktury?“

Tolotova elastická kůže se začala třpytit. Skupiny molekul se přeskupovaly do tvaru krystalů. Za pár vteřin vypadal Halut'an jako socha z nejlepší terkonitové oceli.

„Chůze, prosím!“ žádal lékař.

Icho Tolot začal běhat. Vnější proměnou nebyla omezena funkce orgánů. Mohl se pohybovat bez jakýchkoli problémů.

„Vynikající. Úplná proměna, prosím!“

Halut'an strnul. Dech a tep ustal. Lékař vzal mechanickou zbraň a vystřelil do nehybného těla sérii střel, které by prorazily pancíř. Tolot nereagoval.

Po této zkoušce se Icho Tolot vrátil k normální struktuře svého těla. Klautos Mur byl spokojený.

Zbytek noci zabrala lékařská vyšetření. Brzy na úsvitu došlo k

běžeckému testu. Icho Tolot se naklonil dopředu a dopadl na své krátké běháky. Na povel lékaře vystřelilo jeho tělo jako raketa. Na všech čtyřech dosahovali Halut'ané rychlosti sto dvacet kilometrů v hodině. Bez námahy mohli tohle tempo udržovat patnáct hodin.

Icho Tolot se vrátil po hodině běhu. Jeho tělesné funkce byly v pořádku.

Kolem poledne ho lékař propustil ze své péče. Technické kontroly obstarali roboti. Když byl Tolot konečně připravený k cestě, vypadal jako čtyřruká, zeleně oblečená nestvůra s červeně svítícíma očima, pod nimiž se sotva dalo rozeznat nosní chřípí, zato nápadná byla široká ústa podobná spíš tlamě. Také zuby podtrhovaly hrozivý dojem, Halut'ané byli všežravci. Jejich metabolismus nebyl odkázán jen na přísun masité nebo rostlinné potravy. Jejich zažívací trakt dovedl zpracovat jakoukoliv látku.

Poslední test si zvolil Tolot sám. Šel do své vakuové komory, zapnul termoregulátor na sto osmdesát pět stupňů pod nulou a stáhl přílbu speciálního obleku. Pět hodin vystačil s kyslíkem, nastřádaným z přeměny šterku, který předtím požil. Pevná kůže zabráňovala rozpínání těla ve vakuu. Vlastní tělesná teplota ho spolehlivě chránila před mrazem.

Navečer druhého dne byl Icho Tolot připravený ke startu. Jeho kosmická loď se objevila nad horami a přistála na rozlehlé ploše před domem. Kromě něho tu nebyl nikdo. Halut'ané, kteří poslechli volání své nezkrotné krve, se nikdy oficiálně neloučili.

Tolot vzal oba nemocné Pozemšťany do náručí a opatrně je přenesl k lodi. Byla to malá diskovitá loď se stroji, jaké lidské oko ještě nevidělo. Šetrně muže uložil na plovoucí lůžka a připevnil je k nim energetickými pouty, takže se mohli částečně pohybovat. Pořád ještě křičeli. Klautos Mur si netroufl dát jim utišující prostředek.

Icho Tolot přešel na můstek. Věděl, že všichni na Halutu sedí u svých obrazovek a pozorují ho. Odchod bojovníka všechny Halut'any vzrušoval.

„Jdu," vyslovil Icho Tolot obvyklou formuli. „Jdu hledat. Najdu."

Odstartoval o půlnoci. Když se ocitl v kosmu a automatika začala

vypočítávat cíl, vyslal Halut'an připravenou depeši.

Slunce Haluta bylo skoro přesně ve středu Mléčné dráhy, padesát jedna tisíc světelných let od Země. Ke svému cíli, k základně Pozemšťanů na planetě Opposite, měl ale Tolot jen necelých dva a půl tisíce světelných let.

Nikdo nepotvrdil příjem depeše. Tolot to ani neočekával.

Zasmál se sám pro:sebe. Přitom otevřel svou dračí tlamu, až byly vidět stoličky.

Když loď pronikla do meziprostoru a řítila se k cíli rychlostí miliónkrát vyšší než je rychlost světla, přešel Icho Tolot k zachráněným trosečníkům.

Už se trochu uklidnili, ale nechápali, kde jsou.

„Vaši vědci vám pomohou, děťátka," šeptal obr a šetrně otíral poručíku Coulovi pot z čela.

Tolot byl jako všichni Halut'ané oboupohlavní, a teď se v něm probudily mateřské instinkty. Znovu se zasmál, tentokrát ještě hlasitěji.

„Tvoji lidé mě budou považovat za nestvůru, chlapče. To vyhovuje mému smyslu pro humor. Vy Pozemšťané musíte mít taky smysl pro humor a velký, jinak byste se při své slabosti nedostali tak daleko. My na Halutu jsme sledovali vaši expanzi do hlubin Mléčné dráhy a nikdy jsme se tolik nenasmáli. Vždycky jsme napjatě čekali, co podniknete dál. Vnesli jste změnu do naší osamělosti. Teď přišel čas do vaší hry zasáhnout. Odvážíte se věcí, kterých jsme se neodvážili ani my. Jak je dlouhá cesta k Andromedě?"

Poručík Coul začal zase křičet. Zoufale se snažil vyprostit z energetických pout. Icho Tolot ho ustaraně pozoroval. Pak vyšel z místnosti.

Za několik minut přejde automatika k fázi ponoření.

2.

Bylo patnáctého srpna roku 2400. Třetí planeta zeleného slunce Whilor, vzdáleného od Země čtyřicet osm tisíc tři sta světelných let, se otrásala při startu svazu bitevních lodí USO. Giganti se zvedali z nového velkého kosmodromu blízko jižního pólu planety. Na

Opposite vznikla teprve před několika lety nejdůležitější základna Solárního impéria. Její význam byl v tom, že soustava slunce Whilor ležela dost blízko středu Mléčné dráhy, aby mohla sloužit jako opěrný bod bojovým i výzkumným svazům Impéria.

Výhoda byla také, že třetí planeta Whiloru odedávna patřila k impériu. Lidé ji objevili a osídlili. Nezáleželo na tom, že tito lidé byli kolonisté z národa Plophosanů. Před sedmdesáti lety byla na Opposite jen tajná výzkumná stanice Vůdce Iratia Hondra. Když se plophoský národ osvobozoval od nenáviděného diktátora, přistál na Opposite svaz pozemských kosmických lodí, vedený Rhodanem a Atlanem. Iratio Hondro zde padl. Vládu na Plophosu převzala Mory Abroová, která se posléze stala Rhodanovou manželkou.

Brzy po pádu Vůdce Plophosu se Impérium opět sjednotilo a začalo osídlovat nové sluneční soustavy. Země, která zůstala sídlem vlády Impéria a jádrem hvězdné říše, měla teď už sedm miliard obyvatel. Stát všemi prostředky podporoval vystěhovalectví na nově objevené planety.

Svazy těžkých bojových lodí byly připravené odrazit jakýkoli útok na planety kolonizované Pozemšťany. Přesto Perry Rhodan věděl, že je nutné zlepšit vyzbrojení lodí Impéria. Zvláště technicky nadaní Bluesané Pozemšťany doháněli. Už devatenáct let hledali lidé bájnou planetu Kahalo, na níž před časem Rhodan, Atlan, Mory Abroová a jejich druzi našli zbytky neuvěřitelně vyspělé kultury. Věda na Kahalů mohla významně přispět k dalšímu rozvoji lidstva.

Planeta Kahalo určitě byla někde v centru Mléčné dráhy. Rhodan neváhal nasadit k jejímu hledání asi deset tisíc kosmických lodí.

Pak se před osmi týdny ztratila první loď. O něco později druhá a třetí.

Před čtyřmi dny bylo zachyceno zoufalé nouzové volání z těžkého křižníku OMARON. Podle záznamů všechny čtyři lodi zmizely ve stejném kvadrantu centrálního shluku hvězd.

Atlan, vrchní velitel USO, věřil, že jde o sérii atentátů, které neznámí pachatelé tak obratně naaranžovali, aby vypadaly jako nehody. Maršál Allan D. Mercant, šéf výzvědné služby, počítal s

velkým útokem na Opposite.

Perry Rhodan si svůj názor zatím nechával pro sebe. Přesto převelel na Opposite jedenáct flotil.

Silné bojové svazy pod velením maršála Reginalda Bulla byly rozmístěny na hranicích Impéria a čekaly na rozkaz.

V této situaci přijala rádiová stanice na Opposite zprávu, jejíž obsah byl tak podivný, že službu konající důstojník okamžitě vyhlásil poplach. Proto se k zelenému nebi planety zvedal první svaz USO a další dva tisíce lodí bylo připraveno ke startu.

Nikdo přesně nevěděl, k čemu mezi hvězdami došlo.

„Znáte někoho, kdo se jmenuje Ichó Tolot?“ ptal se Rhodan. Allan D. Mercant zavrtěl hlavou. Na stole mezi nimi ležel záznam s textem zachycené depeše.

V místnosti s nimi byli ještě Mory Abroová, admirál Atlan, myšob Gucky a mutant Ralf Marten.

„Došlo to nezašifrované, v otevřeném znění, zajímavé!“ uvažoval nahlas Perry. „Zaměřili jste, odkud se to vysílalo?“

Mercant znovu odpověděl záporně. Mory vzala záznam do ruky a znova si ho četla.

„Poručík Orson Coul a dělostřelec Heyn Borler jsou na cestě. Stav vážný. Připravte klinickou pomoc. Žádám povolení k přistání. Dorazím k Opposite za hodinu po odeslání depeše. Očekávejte diskovitý člun. Ichó Tolot.“

Rhodan se díval na svou ženu s úsměvem. Uplynulá léta jí neubrala na kráse. Po premiérovi Plophosu zdědila aktivátor buněk.

Mory Abroová zamyšleně odložila záznam.

„To zrovna nevypadá na ofenzívu, Allane. Zase jednou malujete čerta na zeď.“

Malý nenápadný muž odmítavě mávl rukou.

„Madam - nevinně znějící zprávy mě znepokojují nejvíc. Kdo je Ichó Tolot? Kdo mi zaručí, že ten diskovitý člun není letící bomba? Naléhavě žádám, abych mohl tu loď ještě v kosmu zadržet a prohledat.“ „Zamítá se,“ prohlásil Rhodan. Mercant to nechápal.

„Ale pane, víte přece, jak jsou Akonané lstiví. To, že udávají jména dvou členů posádky OMARONU, mi připadá jako zvlášť průhledná lest..."

„Právě proto, Allane, právě proto. Žádný Akonan by se neuchýlil k tak lacinému triku. Víte, jak rádi všechno komplikují. Právě proto věřím, že skutečně někdo, kdo se jmenuje Icho Tolot, nám přiváží dva muže ze zmizelého OMARONU. Měli bychom mu vděčně potrást rukou."

„Jestli nějakou má," poznamenal myšob.

Atlan se zasmál.

„Zcela správně. Jestli nějakou ruku má! Myslím, že jsi příliš důvěřivý, Pozemšťane!"

„Mory, co si o tom myslíš ty?"

Plophosanka potřásla hlavou.

„Nechtě ho přistát. Ráda bych věděla, odkud zná jména dvou členů posádky."

„Z jejich legitimací, madam," odpověděl suše Mercant.

„Dneska jste vysloveně protivný, Allane."

Do místnosti vstoupil admirál Hagehet, Plophosan a vojenský velitel základny Opposite. Pozdravil a sundal čapku.

„Zaměřili jsme ho, pane," oznámil stručně. „Lod' označená v depeši jako člun je podle mého lehký křižník. Diskovitý, od pólu k pólu asi padesát metrů. Může mít na palubě odhadem tisíc bomb po pěti stech gigatunách, dost, aby roztrhaly Opposite na kusy. Necháte ho přistát?"

„Sestřelte ho," zapřísahal Mercant.

Rhodan vstal. Odpovídal cestou ke dveřím.

„Gucky, jdi k radistům a zkus zachytit individuální impulzy posádky. Atlane, jdeš se mnou na přistávací plochu?"

Arkonidan se zvedl.

„Na to se můžeš spolehnout."

Myšob si vzdychl, soustředil se a zmizel v mihotavém obláčku světla. Atlan sebou trhl. Prostě si nikdy nezvykne na myšobovu nepochopitelnou schopnost teleportovat se.

Když spolu venku oba přátelé nastupovali do vznášedla, Atlan se

ušklíbl a ukázal na střechu, odkud právě startovala Mory Abroová v kluzáku.

„Podívej, Perry! Tvoje ženuška vůbec nic nenamítala, když jsi ji nepozval, aby šla s tebou. Co myslíš, kdo z nás bude u přistávací plochy dřív?“

Rhodan si přejel rukou ústa, aby potlačil úsměv. Řidič, Plophosan z elitní Modré gardy, měl co dělat, aby se nerozesmál.

Mercant čekal v rádiovém středisku. Plophoský strážník křižník hlásil přilet cizí kosmické lodi do soustavy Whilor. Zároveň se ozvalo:

„Icho Tolot volá Opposite. Kterou přistávací plochu mám použít? Navedete mě?“

„Povede vás vlečný paprsek,“ odpověděl stroze Mercant.

„Souhlasím,“ pokračoval neznámý v dobře srozumitelném interkosmu. „Děkuji vám.“

Mercant se otočil k Ralfu Martenovi.

„Měla to být drzost nebo to myslel upřímně? Už se vám povedlo ho zahlédnout?“

Mutant zavrtěl hlavou. Byl to teleoptik.

„Ne, pane, není to možné. Myslím, že ani Gucky neměl úspěch.“

„Neměl,“ zapištěl myšob, který se tu znenadání zjevil. „Má kolem sebe ochranný blok, kterým se nedá proniknout. Ten chlapík je nebezpečný, Allane. Jdu za Perrym.“

Vzápětí se odhmotnil a ve stejném zlomku vteřiny se vynořil vedle Rhodana a Allana. Dva přátelé právě vystupovali ze vznášedla. Mory přistála před nimi, ale zůstala sedět v kluzáku a sledovala rádiový rozhovor.

Velitel pozemského křižníku podával zprávu o manévrech cizince. Návštěvník přesně dodržoval pokyny a nechal se vést řídícím paprskem. Rhodan přistoupil ke kluzáku, v němž seděla Mory.

„Tohle není žádná létající bomba,“ řekla Móry Abroová. „Souhlasíš se mnou, že?“

„Jistě, má milá.“

Arkonidan se zadíval k zeleně se třpytící obloze. Rýsovalo se na ní černé těleso. Atlan přimhouřil oči.

Skoro všichni myslící tvorové v Mléčné dráze kromě Skokanů dávali svým kosmickým lodím z konstruktivních a statických důvodů tvar koule. Tu a tam použili elipsovité průřez. Blížíci se dopravní prostředek se podobal spíše dvěma na sebe přiklopeným miskám.

Pohon ale zřejmě nebyl usazen v místě největšího zesílení, jak ho umísťovali pozemští inženýři. A měli pro to dobré důvody. Spodní polokoule zůstávala volná pro sklady, hangáry pomocných člunů a různá zařízení. Při nouzovém přistání nepřišly motory do styku s terénem.

Naproti tomu přilétající kosmická loď měla hlavní pohon právě tam, kde všechny pozemské, arkonidské i akonanské lodi obvykle mívaly dolní výstup.

„Hm... Neobvyklé!" mumlal si Arkonidan. „Proč asi? Umožňuje to lepší manévrování?"

Loď už se vznášela jen padesát metrů nad přistávací plochou, která byla obklopena jednotkami bojových robotů. Tanky pozemní obrany už zaujaly palebná postavení. Rhodan se rozhlédl a jeho šedé oči ironicky zajiskřily. Mercant právě přistával s ozbrojeným kluzákem plochské výzvědné služby. Opravdu udělal vše k uvítání cizince jménem Icho Tolot.

Překvapilo ho, když k němu vzrušeně přistoupil Atlan.

„Ozval se můj extramozek," prohlásil nervózně. „Takovou loď už jsem jednou viděl. Už je to dávno - asi deset tisíc let. Pamatuješ, jak jsem ti vyprávěl o velké válce mezi mým národem a nehumanoidními Maakhy, dýchajícími metan? Říkalo se jí také Metanová válka."

Rhodan se zatvářil napjatě. Vlevo od nich sklouzla diskovitá kosmická loď k zemi. Dosedla na křehce vypadající přistávací podpěry.

„Chceš říct, že jsi tehdy proti takovým lodím bojoval?"

„Ne, to zrovna ne. Rozpomínám se jen matně. Je to spíš jen pocit, že jsem se s takovou lodí už setkal. Možná jsem ji jen zahlédl."

„A to tě tak znepokojuje?"

„Víc, než kdybych potkal starého nepřítele. Teď už na tom stejně nezáleží. Metanové planety moji předci zničili."

„V tom se prvotřídně vyznali."

„Nepřeji ti, abys jednoho dne musel také proměnit celé sluneční soustavy ve žhoucí koule. Nechtěl bych být v tvé kůži, kdybys musel rozhodovat, jestli obětuješ lidskou rasu nebo zničíš dobyvatele."

„Nechme toho," odmítl Perry. „Tyhle diskuse nikam nevedou. Víš už, kdo je ten cizinec, nebo ho neznáš?"

„To zjistím, až vystrčí ven hlavu."

„Jestli nějakou má," ozval se Gucky.

Atlan se na něj nazlobeně podíval.

„Tohle už jsem dneska jednou slyšel. Proč se nepřenesesh do jeho lodi a nerozhlédneš se tam?"

Hnědé oči malého chlapíka se zakalily.

„Zkoušel jsem to před pěti minutami. Něco mě odrazilo. Chceš něco slyšet, Arkonidane?"

„Radši mlč."

„V tomhle případě ne. Mám strach,, chápeš? Umíš si představit, že šéf všech myšobů má strach? Kdybych chtěl, mohl jsem být dávno admirálem. Ale i pak bych měl strach. Uvažuj o tom."

Atlan se po něm podíval a ruka mu mimovolně sjela k paprskometu. Pomalu šel za Rhodanem a marně přemítal, proč je mu konstrukce té lodi povědomá.

Rhodanova první reakce byla tak nezvyklá, jak se dalo u tohoto muže čekat. Ani na vteřinu se nedal zastrašit nestvůrným vzezřením návštěvníka.

Každý pozemský kosmonaut se už setkal s neobvykle vyhlížejícími bytostmi. Tohle byl ale vrchol neobvyklosti.

Všichni užasle i zděšeně zírali ke čtyřhrannému otvoru, který se objevil v boku lodi. Se zemí ho spojilo svítící antigravitační pole. Gucky zaregistroval parapsychický nápor instinktivní obrany a tu i tam dokonce impulzy nekontrolované vůle ničit, jak je to obvyklé, když se humanoidní tvorové setkají nečekaně s příšerou.

Rhodan reagoval docela jinak. Když uviděl obra, což byl bezpochyby Icho Tolot, nejdřív ho napadlo, že právem označoval svou velkou loď jako člun. Pro něj to opravdu člun byl!

Allan D. Mercant si rázem uvědomil, že tahle loď není dálkově řízený útočný nosič bomb. Poznal také, proč se pilot do poslední chvíle neukázal. Zrušil pohotovost a odvolal oddíly robotů i tanky.

Mory Abroová rychle překonala první úlek. Než ji někdo stačil zadržet, vkročila na antigravitační pás. Hranatá nestvůra stála asi dvacet pět metrů nad ní v otevřeném vchodu. Tolotovi svítily oči sytou červení. Podobal se pozemskému lednímu medvědu, tím spíše, že měl obrovskou polokulovitou lebku a širokou tlamu. Kombinéza zakrývala jeho černou kůži.

Nikdo si nevšímal Atlana, který stál za Rhodanem celý rozechvělý se zbraní v ruce a zíral nahoru na cizince. Arkonidan už si vzpomněl, proč mu byla loď povědomá.

Jednou se několik těchto bytostí objevilo při rozhodující bitvě v hvězdokupě Holpolis. Obři přistáli na metanové planetě, kterou právě obsazovali Arkonidane, a odrazili útok elitního oddílu, z něhož zůstalo naživu jen osm lidí. Nikdy předtím ani potom admirál Atlan takové bojovníky neviděl. Teprve teď, o deset tisíc let později, stojí zase před jedním z nich. Pevně stiskl zbraň.

Mory něco volala nahoru, ale její slova zanikla v dunivém zvolání, které vyšlo z Tolotových úst.

„Klid, Arkonidane! Ty časy už jsou pryč.“

Rhodan ustoupil stranou a podíval se na Atlana. Uviděl jeho zkřivený obličej a zbraň namířenou na cizince.

„Dej to pryč!“ vyzval ostře Atlan. „Co vyvádíš? Deset tisíc let je dlouhá doba, nezdá se ti?“

Admirál spustil ruku se zbraní a těžce oddechoval.

„Tyhle příšery!“ řekl. „Tyhle nestvůrné příšery! Zase se objevily. Pozor na ně, uměj změnit strukturu svého těla. Zažil jsem to. Odolávali salvám z našich zbraní, jako kdyby je ofoukával jarní větříček. Přitom jsou rychlejší než pozemské antilopy. Když rozhýbou to svoje mohutné tělo, řítí se jako atomový tank. Viděl jsem, jak jeden z nich aspoň stokilometrovou rychlostí běžel proti skalní bariéře, za kterou se ukrývala moje jednotka. Prorazil hradbu jako dělový šrapnel. Naši neměli vůbec naději. Pozor na něj!“

Rhodana to nezneklidnilo. Když vzhlédl, držela nestvůra na rukou dvě lidská těla. Mory vykřikla. Podle uniforem to byli pozemští kosmonauti.

Tolot nepotřeboval žádný megafon, aby mu bylo rozumět. Jeho hlas se rozléhal široko daleko.

„Dovolíte, abych vstoupil na přistávací plochu? Je třeba postarat se o nemocné. Jde o duševní poruchu, kterou jsme bohužel my nezvládli.“

„Jen pojďte,“ zavolal Perry.

Tolot se na Pozemšťana pozorněji zadíval a poznal Velkého administrátora. Když nastoupil na antigravitační pás a snášel se k zemi, jeho plánovací mozek už určil, jak se má chovat.

Neušlo mu, že většina přítomných se na něj dívá jako na netvora.

Atlanův výhrůžný postoj chápal. Atlan kdysi udělal smutnou zkušenost se skupinou Haluťanů. Tenkrát se jich pět vypravilo na společnou toulku, aby zabránili zničení nevinné planety starými Arkonidany.

Tolot si bude muset získat jeho důvěru. Atlan je v Impériu mocným mužem.

Rhodan je tolerantní, klidný a zřejmě připravený na všechno. Samozřejmě si od počátku uvědomuje, jak je Haluťan nebezpečný. Tolot byl zvědavý, jak se tento velký Pozemšťan bude chovat dál.

Allan Mercant, to byla pro Haluťana významná osobnost. Byl to tento nenápadný muž, kdo v posledních čtyřech letech řídil většinu odvážných výbojů. Tolot k němu cítil přátelství.

Mory Abroová se upřímně snažila neposuzovat Tolota podle jeho vzhledu, ale hledat jeho duševní a povahové kvality.

Mutanty Tolot hned rozeznal. Podle svých stoletých výzkumů věděl, jak je má zařadit. Pociťoval radost a příval nastrádané energie. Léta se na přímé setkání s Pozemšťany připravoval.

Když sestoupil na zem, Mory necouvla ani o krok. Čím blíže k ní Haluťan šel, tím víc musela vyvracet hlavu dozadu, aby se mu mohla dívat do monstrózního obličeje. Sahala mu přesně do pasu.

„Celá Mléčná dráha mluví o vaší kráse, madam,“ prohlásil Icho

Tolot tak jemným hlasem, jakého jen byl schopen. „Smím vám vyřídit pozdravy svého národa?“

Mory to vyrazilo dech. Nechápavě se ohlédla po Perrym, který si v téže chvíli utvořil úsudek. Tento tvor není jen vynikající taktik, který se snaží navázat přátelské kontakty se všemi inteligentními bytostmi. Pochází také z prastaré kultury, jak Perry spíš vycítil, než rozumově poznal. Může si dovolit být velkorysý a trpělivý. V každém případě, on je ten silnější.

„Děkuji. Děkuji pěkně,“ řekla zmatená Mory. „Položil byste ty dva muže na nosítka?“

Tolot se shýbl a uložil křičící vojáky.

Zamyšleně se díval za odjíždějící sanitkou.

„Doufejme, že vaši lékaři budou úspěšní, pane,“ oslovil Rhodana. „Pokusím se vylíčit vám okolnosti. Vaše vojáky našli moji přátelé ve vesmíru bezmocné. Podle našeho vyhodnocení byl váš těžký křižník OMARON zničen, pravděpodobně to byla nehoda.“

Rhodan už si na cizincovu podobu zvykl. Vážně k němu vzhlížel.

„Smíme počítat s vaší pomocí, pane Tolote? Předpokládám, že jste Icho Tolot.“

Obr se uklonil.

„Proto jsem přišel, pane. Znáám historii lidstva. Vybral jsem si ji jako vědecký obor. Vy byste to pojmenovali záliba.“

„Jste pozoruhodně dobře informovaný,“ nadhodil Atlan. Pravou ruku měl pořád poblíž zbraně.

Tolot se tiše zasmál.

„Jistě, Arkonidane. Není nic, co by Halut'ané nevěděli.“

„Halut'ané?“ zvolala vzrušeně Mory.

„To je můj národ. Přicházím z planety, kterou ještě neviděl nikdo jiný než my, její obyvatelé. A tak to zůstane. Vyslali jste OMARON, aby hledal planetu Kahalo?“

Rhodan pobledl. Oč tomu cizinci jde? Co ví o Kahalů, o planetě, na níž on asi před sedmdesáti lety našel šest pyramid a mimořádně vyvinutou techniku?

Poslední oddíly robotů se stáhly. Tolot si toho všiml s uspokojením.

„Smím vás požádat, abyste byl hostem Solárního impéria? Buďte vítán, Icho Tolote," řekl Rhodan zdvořile.

„Lidstvo vyspělo, pane. Kdybych se před čtyřmi sty lety objevil na Zemi, pokoušeli by se mne zabít. Ujišťuji vás, že příslušníci mého národa se už před padesáti tisíci léty vzdali myšlenky na rozšiřování své galaktické říše. Teď už jsme jen tichými pozorovateli smělych výprav Pozemšťanů. Halut'ané se nikdy tolik nenasmáli. Dva staří mužové dokonce ze záchvatů smíchu onemocněli. To když jste se poprvé objevil a předstíral, že jste mrtvý muž a že Země byla zničena. Jsem velmi rád, pane, že dokážete přehlížet moje vzezření.

Vysoká inteligence se pozná podle toho, že dokáže jiné bytosti posuzovat podle jejich duševních a morálních kvalit."

Talot cítil, že nedůvěra byla prolomena. Tu a tam se někdo zasmál. Rhodan začal představovat své průvodce.

„Hej, obře, jak se ti tam nahoře dýchá?" křičel Gucky.

Myšob složil ruce za zády a hlavu zaklonil skoro na záda.

„Tady jsem, obře. Rozhodl jsem se, že ti neublížím. Můžeš si mě vzít na rameno."

Tolot opatrně o krok ustoupil, svýma obrovitýma rukama opatrně Guckyho uchopil a vyzvedl ho k sobě. Musel v duchu bojovat se starým instinktem, který ho nutil tu chlupatou věc pořádně zmáčknout. Tiše se zasmál.

„Tak se ti to líbí, světoběžníku? Ty jsi Gucky, vid'?"

Dovolíš, abych ti tykal? V mém světě si netykáme. U nás ke jménu nejlepších přátel přidáváme slabiku „tos". Podle toho je moje jméno „Tolotos".

Guckyho hlava byla jen o málo větší než Halut'anovo oko.

„Tak já budu pro tebe „Guckytos", smál se. „Hej, vy tam dole. Konečně máte před sebou jednoho zdvořilého muže. Kdo z vás se mně někdy zeptal, jestli mně smí tykat? Pojd'me, obře. Máš hlad?"

Celá ta zvláštní tlupa se pohnula směrem k vozům. Tolot odmítl místo na voze, spustil se na všechny čtyři a s myšobem na zádech odběhl.

Atlan do této chvíle mlčel. Když Tolot zmizel, ozval se.

„Mory, Perry, nepovažujte mne za nepoučitelného nebo pomstychtivého. Ale nenechám se vystupováním toho Haluťana ovlivnit.“

„Pochopitelně,“ přikývl Rhodan. „Tebe trápí vzpomínky, vid? Vidiš před sebou zuřivé obry, kteří pobili tvoje muže. Icho Tolot u toho ale nebyl.“

Atlan se zhluboka nadechl a pomalu uvolnil napjaté svaly.

„Řádili hůř než divoké bestie z džungle pravěku. Jen se na toho obra podívej a představíš si, jak asi bojovali.“

Mercant, který seděl vedle řidiče, řekl: „Při různých akcích tajné služby jsem opakovaně narazil na vybájené zprávy o neporazitelných nestvůrách. Nikdy nevedly skutečnou válku, jenom občas pomohly některým skupinám živých tvorů.“

Vím Atlane, že Haluťané vynikají nesmírným citem pro spravedlnost. Bytosti, které jsou tak silné jako oni a tak vědecky vyspělé a přesto se klidně vzdají své dosavadní moci a dokážou dál žít jen pro své záliby, musí být spravedlivé.

Musím se přiznat, že před osmdesáti až sto tisíci lety bych je nebyl chtěl potkat. Víte, že ke zničení vašeho oddílu došlo vlastně teprve před deseti tisíci lety?“ „Pořád na to myslím.“ „Takže musíte uznat, že tehdy se na Halutu už žádná galaktická politika nedělala. Tehdy byli Haluťané tak duševně vyspělí, jako jsme to dnes viděli u Tolota. Jsem přesvědčený o tom, že váš pozemní manévr byl chybně naplánovaný a v důsledku toho byl postižen nevinný národ. Jedna halutská bojovná skupina proto zasáhla. Co říkáte mojí teorii?“

„Jednou se na to Tolota zeptám,“ ukončil Atlan další diskusi. „Teď mě můj vnitřní instinkt nutí, nespustit Haluťana z očí. Jeho cíle jsou nejasné.“

Nebo věříte tomu, že tentokrát navštívil Opposite, aby nám pomohl?“

Rhodan naslouchal myšobovu výskotu. Ten se pevně přidržoval zad Icho Tolota, který bez obtíží stačil rychlosti kluzáku.

„Přesně tak, Atlane. Protože není jasné, co zamýšlí, není nutné použít nějaký nečestný prostředek. Zdá se mi, že si Tolot pohrává se

svými silami. Jsem si naprosto jistý, že nás má všechny dobře přečtené. A proto vás prosím, nenut'te Haluťana k žádným výpovědím, počkejte až začne sám. To platí Mercante především pro tvé věčně nazlobené vojáky. Haluťan zná Kahalů a proto budeš muset, Atlane, své pocity držet na uzdě."

„Dej mi trochu času. Vynasnažím se. Můj extramozek mi právě s posměchem sdělil, že moje podvědomí už začalo obra obdivovat. Je to trapné, že ještě před pár minutami jsem si myslel, že ho kvůli té staré historii nenávidím."

Perry se na svého přítele usmál. Oba nesmrtelní si rozuměli. Byli dobrý tým.

Mercant si této názorové změny všiml a poněkud ironicky poznamenal: „Jistě mi dovolíte, abych se toho skvělého hocha co nejuctivěji zeptal, jestli náhodou neví něco o OMARONU. Zatím je mi pouze známo, že se jednomu z jeho přátel podařilo zachránit z kosmu dva členy posádky. Ale rád bych věděl, kde se ten těžký křižník ztratil."

Mercant v této chvíli ještě netušil, že touto otázkou vyplní Tolotovo přání. Haluťan přece nepřišel proto, aby využíval pohostinství Pozemšťanů.

Chtěl především něco zažít, uspokojit svoji touhu po boji, nebezpečí a dobrodružství. Samozřejmě, že přesně věděl, kde se OMARON ztratil. Také znal největší záhadu Mléčné drahy.

Když se tak hnal vedle kluzáku, rozhodl se, že Pozemšťanům trochu pomůže. Víc nemohl, kvůli přísným zákonům svého lidu, udělat.

Kromě toho velký biologický počítač zakalkuloval ustavičné lidské hledání nových zbraní a technických výrobních procesů.

Z toho bylo snadné odvodit, že Rhodan neprodleně zaletí na místo, kde OMARON naposledy kotvil. Fancan Teik vypracoval naprosto přesné diagramy.

Již několikrát jim pomohly. Tolot věděl i bez těchto podkladů, proč se čtyři lodě pozemské vědecké flotily nevrátily domů.

Proč ale neodvysílaly nouzové volání a proč se kapitánům nepodařilo z nebezpečné zóny odletět - tak na to neuměl odpovědět

ani Tolot! Kdyby to byl věděl, byl by Rhodana varoval.

3.

Superbitevní loď CRESTII, vlajková loď a zároveň moderní novinka solární flotily, ukončila manévr zanoření. Nejasné stíny librační zóny, nestabilní pouto mezi 4D a 5D vesmírem, zmizely z obrazovek.

Místo toho se na ploše panoramatické galerie objevily miliardy různě barevných hvězd centra Mléčné drahy.

CREST II, kulovitý obr, měřící v průměru 1500 m, vybavený nejmodernějším pohonem pozemské vědy i ničivými zbraněmi, se nacházel ve vnitřním zhuštěném sektoru. Tady se vesmírný let stával problémem. Vždyť i v normálním vesmíru byly oblasti, kde se let stával nebezpečným a poradily si s ním jen exaktně pracující pozitronové mozky.

Světelné lety byly možné jen na krátké vzdálenosti. Hořící plynné mlhy a zvláštní fyzikální jevy v tomto zahuštěném jádře, tvořeném miliardami hvězd a bezpočtem planet, ještě více ztěžovaly lety.

Posádka Impéria to samozřejmě věděla. Na palubě lodi byla elita vesmírných letců. Kapitánem byl Epsalan, plukovník Cart Rudo.

Ohromující události minulých dnů muže sjednotily. Bylo už známo, kde čtyři vesmírné lodě náhle zmizely. Přesto se hledání v tomto hvězdném moři zdálo bezvýchodné. Nebylo se čeho chytit, nebyla známá žádná cílová hvězda, ani žádné srovnávací možnosti pro pozitronické výpočty.

V první řadě se letělo podle takzvaného „kosmonautického citu pro polohu lodi“, zvlášť nejasného systému, který byl založen na zkušenostech.

Nikde jinde v galaxii si nebyly hvězdy tak podobné, jako právě ve vnitřním zhuštěném prostoru. Nikde si nebyly jejich fyzikální vlastnosti tak blízké. Omyly v určení polohy byly na denním pořádku až do té doby, než bylo zavedeno nepřímé určování polohy lodě. Podle této metody byla poloha určována podle letového času a již ураžené vzdálenosti.

Radiové spojení pracující na hyperenergetické bázi zde pracovalo

nespolehlivě. Ukázalo se zcela neúčelné dorozumívat se s planetami, jejichž poloha byla známá a podle jejichž impulzů by se za normálních okolností mohli řídit. Hypervlny byly tak rušeny, že se dosavadní zaměřovači postupy ukázaly jako nepotřebné.

Poslední možností se stalo zaměření polohy lodě. I tato metoda měla své záludnosti, ale dalo se přibližně odhadnout, kde se právě nachází.

Neznámé faktory, které vyplynuly z energetických proměnných polí mezi hvězdami a s tím spojenými rozdíly v rychlostech, zaměstnaly během cesty všechny pozitronické mozky robotů.

Před dvěma dny, tedy 17. srpna 2400, odstartoval Rhodan se smíšenou skupinou padesáti čtyř lodí. Atlan dal k dispozici jedenáct rychlých bitevních lodí USO.

Zbytek, tedy třiadvacet lodí, byl sestaven z plochoských křižníků a těžkých bitevních lodí Země.

Od Nathana, gigantického pozitronového počítačového mozku na Měsíci, přišlo závažné vyhodnocení. Mozek vyloučil čtyři shodné nehody. Nathan stanovil, že zmizení čtyř výzkumných lodí mohla způsobit jen sabotáž nebo přepadení.

Tak jako Icho Tolot si ani Nathan nemohl zjištěné výsledky nechat pro sebe. Byl přesvědčen, že čtyři zkušení velitelé se čtyřmi odlišnými typy lodí s rozličným vybavením, kteří byli z různých stanic, nemohli podlehnout stejné přírodní katastrofě.

Rhodan chtěl přijít záhadě na kloub. Atlan nastoupil na palubu CREST II, přesto, že jeho místo bylo na bitevním křižníku DAUNTU, vlajkové lodi flotily USO.

Vrchní velitel nechtěl nechat Halu'ana bez dohledu. Držel se stále v jeho blízkosti a snažil se odhalit jeho záměry.

Mory Abroová, která se původně chtěla zdržet na Opposite jen krátce, zůstala i přes námitky Perryho i Atlanta na palubě vlajkové lodi.

Připustila ale, že není moudré, aby se všechny tři vedoucí osobnosti Solárního impéria nacházely na jedné lodi. Nehoda by mohla zničit elitu hvězdné říše.

Nakonec Rhodan ustoupil. Věděl, že se Reginald Bull nachází na Zemi a drží nitky moci pevně ve svých rukou.

Allan Mercant zůstal na Opposite, aby společně s admirálem Hagehetem prováděl další vyšetřování.

Jen dva dny po Tolotově příchodu prohledala CREST II jako vedoucí loď svazku každý sektor, který byl uveden v Tolotových pozičních datech. Ale nikdo nic nenašel.

Nebyla tam ani eskadra Bluesanů, ani žádné experimentální lodi Akonanů nebo Antiů, které Nathan s padesátiprocentní jistotou označil za původce takovýchto nehod.

V cílové zóně nebyly nalezeny ani žádné tajné planetární základny.

Icho Tolot se tím dostal do velmi obtížné situace. Ani on sám nemohl přesně říci, co se skrývá za příští sluneční soustavou. Neproniknutelná záře a míhající se kosmická tělesa ztěžovaly navigaci. Měřicí přístroje selhávaly a rušivé proudy byly obrovské.

Přesto Tolot tvrdil, že jeho údaje o pozici jsou pravdivé.

Provedl některé korekce kursu, ale to také příliš nepomohlo.

Nakonec se Rhodan rozhodl, že svazek rozdělí, aby mohli prozkoumat větší prostor. Kapitáni dostali rozkaz, aby především prozkoumali nepřátelské planety.

Rhodan doufal, že by planetu Kahalo mohli objevit náhodou. Tolot mu zatajil, že tato planeta je vzdálená minimálně dva tisíce světelných let od Mléčné dráhy. O tom nesměl prozradit nic.

CREST II a bitevní křižník USO pokračovaly v cestě dál sami. DAUNTU dodržoval předepsaný odstup deset miliard kilometrů. Tato vzdálenost ještě dovoľovala bezproblémové hyperkomové spojení.

CREST II, pojmenovaná po arkonském vědci Crestovi, který Rhodanovi před více než 430 lety předal dědictví Arkonidanů, se řítila stonásobnou světelnou rychlostí k fialovému slunci. Vypadalo úplně stejně jako dalších sto tisíc hvězd jeho druhu.

Icho Tolot vstoupil na můstek pozemské vlajkové lodi. Nechal klesnout své paže a vešel průchodem dovnitř.

Rhodan, Atlan a Mory pobývali právě v navigační kabině, která

byla oddělena pancéřovou plástvovou stěnou od ostatního prostoru.

Plukovník Cart Rudo diskutoval s prvním a druhým důstojníkem. Byli to major Brent Huise, který vypadal jako cholerik, ale ve skutečnosti byl velmi rozvázný muž přímo herkulovské postavy a major Jurij Seděnko, jehož příslovečný klid vyrovnával Huisův temperament.

Epsalský velitel, stejně dlouhý, jak široký, vrhl na Haluťana nevyzpytatelný pohled.

Rudo se narodil v tak zvaném „těžkém světě.“ Měl stejně jako Tolot mikrogravitátor, který mu simuloval gravitaci jeho vlasti. Tolotův přístroj byl podstatně silnější, ale přesto menší.

Tolot cítil nervové napětí všech přítomných mužů. Centrální posádka byla připravena v řídicí kabině. Hlídka měla plnou pohotovost.

Rhodan prošel průchodem navigace. Icho Tolot viděl, že ho major Enrico Notami, šéf navigace, o něčem informuje.

Rhodan přikyvoval.

Atlan a Mory ho následovali. Na obří obrazovce panoramatické galerie zářilo další cílové slunce.

Tolot zjistil teprve o několik minut později, že se fialová hvězda ve skutečnosti skládá ze skupiny stejně zbarvených sluncí. Byly tak blízko, že se jednotlivá tělesa podařilo rozeznat jen na velmi malou vzdálenost.

Tolotův plánovací mozek začal počítat. Prostoupilo ho vzrušení. Tato konstelace se vyskytovala jen velmi zřídka, dokonce i v centru Mléčné dráhy. Automatiku CRESTUII se mu podařilo naprogramovat přesně. Nacházeli se přímo před cílem, tak jak to označil Fancan Teik.

Tolot vnímal podezíravý pohled, který na něj upíral Atlan. Kdyby se Haluťan uměl pousmát, tak by to teď udělal. Ale protože věděl, že na svých zrohovatělých rtech nikdy lidský úsměv nevykouzlí, radši se o to ani nepokoušel.

Nikdy se mu také nedařilo vyjádřit svýma velkýma očima vřelý cit. Tolot na malý okamžik ztratil kontrolu nad svým parapsychickým blokem. Gucky to okamžitě poznal a ihned příslušnou část myšlenek

odposlechl. To se mu podařilo už potřetí.

Tím pádem Gucky věděl, že Icho Tolot používá dva mozky s naprosto odlišnými funkcemi.

„Máš to těžký, obře, co?“ zvolal pištivým hláskem.

„Když se chceš usmát, vypadá to, jako bys chtěl všechny kolem sežrat. Když někoho obdaříš vřelým pohledem, vypadá to, jako by v tvých očích plál rudý oheň, jako žhavé uhlíky.

Zase jsi byl jednou nepozorný a já to vyčmuchal.“

Gucky se triumfálně zasmál. „Zlobíš se na mě, obře?“

Ne, Icho Tolot se na toho hnědosrstého tvorečka opravdu nezlobil; Měl ho už dlouho rád a Gucky to svým jemným instinktem rozpoznal.

Vztáhl paže a Icho Tolot si ho posadil na levé rameno. Gucky se držel zmuchlaného límce jeho bojového obleku.

„No, konečně jsem jednou větší než vy,“ volal radostně na Perryho. „Co je? Tváříš se, jako kdyby tvá manželka převzala velení.“

„Bezva myšlenka!“ odvětila Mory, krčíc čelo.

Perry našťavaně potřásl hlavou.

„Nech těch hloupostí, Gucky! Tolote, musíme prodiskutovat situaci. Nemám nejmenší chuť křížovat dál tuhle nebezpečnou zónu. Navigace hlásí těžké hyperbouře v jaderné oblasti. CRESTII je sice jedinečná loď, ale rozhodně nemám v úmyslu zjišťovat, kolik vydrží.

Tolote, jste si jistý, že jsou vaše údaje správné? Spojení s ostatními členy výpravy se přerušilo. Čím více se blížíme k jádru, tím je situace těžší. Kde přesně váš přítel našel ty dva kosmonauty?“

Tolot ukázal dvěma pažemi na obraz kulovitého seskupení.

„Tady, úplně blízko této fialové skupiny. Já se nemýlím, pane. Proč chcete rezignovat. To by vás nebylo hodno.“

„Přestaňte s těmi psychologickými triky“, zvolal ostře Atlan. „To platí na malé děti, ale ne na Perryho Rhodana.“

„To nejsou žádné triky, Arkonidane.“

„Každý na to máme svůj názor.“

„Přesně tak, Arkonidane. A proto jsme taky tady. Vždyť jste přece chtěl vidět nebezpečí, ve kterém zmizely čtyři vaše lodě. Obléťte tuhle fialovou skupinu a uvidíte zázrak. Víc vám nemohu říci. I tak už jsem

prozradil příliš mnoho."

„Zázrak?" nevěřicně opakoval Rhodan.

„Přesně tak. My Haluťané to víme už několik tisíciletí a dávno jsme se o to přestali starat."

„To mě u bytostí vašeho druhu dost udivuje", ušklíbl se Rhodan. Byl podrážděný.

„Neznáte naší mentalitu. Existují určité zákony, které nám zakazovaly a stále zakazují zabývat se věcmi, kterým nikdy nemůžeme přijít na kloub."

Tolot mluvil pravdu. Záhada Mléčné dráhy zůstala pro Haluťany tajemstvím.

„Končím diskusi" řekl Rhodan. „Nepodezíráme vás, Icho Tolote, máme jen pochybnosti o správnosti vašich dat. Plukovníku Rudo, připravte lineární letový manévr. Dejte pozor, abyste nevlétl do rudého obra. Nachází se dost blízko naší letové dráhy."

Tolot mrkl na Pozemšťana. Potom zpozoroval dvouhlavého mutanta Ivana Ivanovice Gorašina, který nastoupil krátce před startem.

Ivanova postava se vedle Haluťana nemohla uplatnit. Tolot byl o metr větší a mohutnější. Levá hlava, Ivan, drsně promluvila:

„Bratříčku, jestli máš v úmyslu nějaký podraz, změníme tě v explodující bombu. Víš, jsme schopní donutit uhlovodíky a sloučeniny vápníku k jaderné reakci."

„Tak to zkuste" smál se Tolot.

„Nech těch nesmyslů", vmísila se do hovoru druhá hlava, Ivanovic. „Věřím mu, má dobré oči."

Gucky se naklonil dopředu a klepl prsty Haluťana do pravého spánku. Ten se okamžitě uzavřel stupňovitými ploškami.

„Dobré oči - slyšels to, obře?" chichotal se myšob.

„Směl bych těm dvěma hlupáčkům prozradit, co všechno umíš? Chtěli tě proměnit v bombu, co? No to byste, přátelé, měli nejdříve co dělat se mnou."

Tolot vykročil ke svému speciálnímu sedadlu. Bylo zhotoveno na Opposite. O pět minut později se rozezněl Kalupův konvertor.

Manévr trval jen okamžik. Jakmile počítač ukončil vnořovací

manévr a rozzářily se obrazovky normální navigace, zůstala CREST II ve vzdálenosti jen čtyři miliardy kilometrů od fialového seskupení.

Mocné energetické bouře zasáhly ochranný štít lodi. CREST II se začala chvět. Záchvěvy trvaly půl hodiny.

Slunce vycházela ze zeleného sektoru.

Ostatní hvězdy se ve své mnohobarevné četnosti stavěly do cesty lodi, která se pohybovala poloviční rychlostí světla.

Palubní pozitronika varovala před silnými znaky časové roztažnosti. Ve chvíli, kdy chtěl dát Rhodan pokyn k ještě většímu zpomalení lodi, ohlásila se navigační centrála.

Major Enrico Notami se objevil na obrazovce.

„Bud' jsem úplně blázen, nebo je polovina galaxie vzhůru nohama, pane.“

„Mohu se zeptat, co je tohle za hlášení?“ zeptal se nepříjemně plukovník Rudo.

„Promiňte, pane. Energetická navigace, rudý sektor, převýšení 28,34628 stupňů. Silné magnetické bouře. Před námi stojí šest modrých obrů a ti způsobují poruchy.“

„A co je na tom tak neobvyklého? Tady je bezpočet modrých obrů. Právě teď jsme prolétli extrémním obalem z fialových hvězd. Neztrácejte nervy, Notami.“

Major zblednul. „Rozkaz, pane. Rozumím. Těchto šest hvězd není ale žádný obal, ani otevřené nebo uzavřené seskupení. Těchto šest obrů stojí v prostoru ve tvaru přesného geometrického šestiúhelníku.“

Vzdálenost mezi jednotlivými hvězdami je asi 5,4 miliardy kilometrů. Útvar vypadá jako přesně graficky narýsovaný.“

„Nezbláznil jste se?“ zděsil se major Brent Huise. Mohutná postava prvního důstojníka vyplnila obrazovku. „Ale to je doopravdy šestiúhelník“, trval na svém šéf navigace. „Copak to nevidíte? Přenesli jsme vám ho na obrazovku vpravo od vás.“

Brent Huise zrudnul. Chtěl už hlasitě odseknout, ale zmlkl. Velký administrátor se sklonil k obrazovce.

„Nemohu nic rozeznat, Notami,“ hlásil Rhodan do mikrofону. „Žádám o ticho na můstku. Notami, můžete mi poslat jasnější obraz?“

Třicet členů navigační posádky horečně pracovalo. V CRESTU II bylo náhle úplné ticho. Neuvěřitelně znějící zpráva byla slyšet ve všech sektorech bitevní lodi. Přesný geometrický útvar, tvořený šesti slunci ve středu jádra?

Směšné! Notami se musel zmýlit.

Šéf navigace provedl okamžitě nová měření. Bylo to ještě neuvěřitelnější. Cítil chvění v celém těle.

„Navigace veliteli. Pane, přesto, že mě máte z blázna, musím vám sdělit, že šest obrů se navzájem sobě podobá jako vejce vejci. Promiňte mi to přirovnání, ale nic lepšího mě nenapadlo.”

„Nedůležité”, odpověděl Rhodan. „Co jste ještě zjistili?”

„Přesnou shodu ve všech astrofyzikálních hlediscích. Jestli to tak mohu říci, jsou to jednovaječná šesterčata!”

„Nic takového neexistuje,” ohlásil se hlavní lodní fyzik. Byl to Dr. Spencer Holfig, korpulentní cholerik, který patřil k nejlepším vědcům Impéria. Byl Kalupovým žákem a nyní mu bylo 39 let.

Notami se začal potit. Holfigovo ‚neexistuje’ bylo pro něj morálním políčkem.

„Já jsem se nezbláznil,” zařval navigátor. „Mé přístroje pracují bezchybně. Tady pracují tři speciální pozitronici, doktore. Přijďte a přesvědčete se sám.”

„Pošlete mi své výpočty, Notami” vmísil se do hovoru hlavní matematik. Byl to Dr. Hong Kao, malý tichý muž, známý svými originálními teoriemi. Většinou míval pravdu.

„Díky, doktore,” oddechl si navigátor. „Posílám údaje do vašeho velkého počítače. Ještě jednou vám říkám, že ta slunce jsou si tak podobná, že se od sebe nedají rozeznat.”

Druhý důstojník, major Jurij Seděnko udělal něco, k čemu mu nikdo nedal příkaz. Stiskl rudý poplachový knoflík. Jekot sirény vytrhl muže z jejich strnulosti.

Rhodan se automaticky natáhl po svém skafandru. V tutéž chvíli se otočil Atlan na své speciální židli.

„Tak tohle jste nám chtěl ukázat, Halut’ane?” zvolal na Tolota. „No tak povídejte, čekáme.”

„To je od vás velmi milé.“

Tolot se zvedl. Svým zvláštním kolébavým krokem kráčel na můstek a zastavil se před Rhodanem a Allanem.

Gucky a další dva mutanti stáli za ním, těsně vedle vyhodnocovacího mozku.

Tolotovo levé srdce bilo silně a hlasitě. Upřel oči na obrazovku. Naplnila ho divoká, jásavá radost. Největší záhada Mléčné dráhy ležela před ním.

Jak bylo Tolotovi vštípeno výchovou, nejdříve začal přemýšlet o zákonech svého lidu. Porušil je, když předal nějaké informace koordinační skupině?

Ne, odpověděl mu jeho plánovací mozek. Přesto se toho musí ještě spousta vykonat.

Našli jedinečnou konstelaci Galaxie.

„Tolote....!“ naléhal Atlan. „Nechtěl byste nám něco říci?“

„Prosím, potvrďte mi, že jste šestiúhelník objevili bez mého přičinění. Moc mi na tom záleží.“

„Chápu“, přikývl Rhodan.

„Potvrzuji, že naše navigace objevila něco, co dosud považujeme za nepravděpodobné. K tomu jste nám nedal žádné podklady, pouze jste nám vysvětlil, kde s největší pravděpodobností zmizel křižník OMARON. Takhle vám to stačí?“

„Naprosto, děkuji vám. Zapomeňte na další pochybnosti. To, co major Notami objevil, skutečně existuje. Gratuluji vám k vašemu objevu, ale přesto bych vás chtěl varovat.“

„Před čím“, vyhrkla Mory. Tváře jí zrudly vzrušením. Doktor Holfig vystoupil z antigravitačního výtahu a běžel můstkem.

Poručík Don Redhorse, Pozemšťan, čejenský indián, mu uhnul z cesty. Potrásaje hlavou, pozoroval předčasně bělovlasého muže, jak se jako raketa řítí průchodem do navigace.

„Je to cvok“, utrousil za jeho zády.

Poručík Orsy Orson se křenil na svého přítele Finsche Eysmana a oči mu svítily.

Eysman byl na palubě CRESTU II největší idealista. Pojmy jako

vesmírná cesta a přátelství mezi národy představovaly pro něj neoddělitelnou jednotu. Obdivoval Haluťana, který svým dunivým hlasem vysvětloval:

„Před čím, madam? To vám nemohu říci. Žádný Haluťan nebyl nikdy tak blízko šestiúhelníku, aby mohl říci, co představuje.“

„Představuje?“ přerušil Rhodan vysvětlování. „Tolote, vy nám něco tajíte. Proč jste použil zrovna slovo představuje? Tech šest sluncí by mohlo něco představovat, pouze, kdyby...“

Rhodan si všiml Allanova napjatého výrazu a Moryiny náhlé bledosti. CRESTII pokračovala poloviční světelnou rychlostí k něčemu, co ještě nemohli na vlastní oči spatřit.

„Ano, pane, co jste chtěl říci?“ zeptal se Icho Tolot. Byl teď úplně klidný. Zákony svého lidu neporušil.

Rhodan hledal slova. Náhle byl přerušen doktorem Hongem Kaem.

„Matematická centrála, vyhodnocení. Výsledky navigace jsou správné. Jedná se o sluneční šestiúhelník. Všechny hvězdy se přesně shodují. Počítač našel shody s pyramidálním šestiúhelníkem, který byl před 71 lety nalezen na Kahalů. Shody jsou zřetelné. Výsledná data ukazují na to, že tento šestiúhelník byl uměle sestaven.“

„Ne,“ zasténal Rhodan. „To je přece nesmysl!“

„Ale je to pravda, pane“, zvolal hlavní matematik. Všechno ukazuje na to, že toto hvězdné seskupení nevzniklo samovolně. Bezpochyby se jedná o pravá slunce, která nějaká neznámá moc vybrala a zasadila do galaktického jádra jako šestiúhelník.“

„Přestaňte“, zaprosila Mory rozechvěle. „Vždyť vůbec nevíte, co říkáte.“

„Ale víme, madam. Spoléhám se na počítačové vyhodnocení. Žádné přirozené sestavení do takového tvaru neexistuje. To je fyzikálně nemožné. Někdo, proti němuž jsme teď asi tak na úrovni doby kamenné, hledal, našel a vzal šest hvězd naprosto stejné velikosti, hmotnosti a teploty, vyňal je z jejich oběžných drah a sestavil je v galaktickém centru do šestiúhelníku. Pozitronika zjistila ještě další věci. Astrofyzikální jednota sluncí také není zcela přirozená. Hned dostaneme další údaje. Tady jsou. No, prosím, podívejte se sami.“

Na obrazovce se objevily dva diagramy.

„Vidíte, výsledek nám jasně ukazuje, že absolutní shody bylo dosaženo fyzikální korekcí na koordinátoru nebo synchronizátoru. Jinak si to ani nelze vysvětlit. Pane, stojíme před největším fenoménem Mléčné dráhy.“

„Tušil jsem to,“ odvětil tiše Rhodan. „Tušil jsem to už tehdy, když Halut'an použil výraz představovat. Nadporučíku Huisi, přiveďte doktora Holfinga z navigace. Potřebuji okamžitě spojového důstojníka. Atlane, ty jsi byl se mnou na Kahalů, nepřipomíná ti ten šestiúhelník něco?“

„Samozřejmě, že ano,“ odvětil Arkonid'an, který se už uklidnil. Také si všiml šesti zářících bodů, které vystupovaly z množství ostatních hvězd. Bezpochyby to byl pravidelný šestiúhelník.

„Tak se mi zdá, Perry, že už nemáme zapotřebí hledat svět Hlavounů. Tady máme konečné řešení. Pamatuješ se na teorii, ve které jsem tvrdil, že šest pyramid může představovat určitý druh transmise? Všechno, co se do blízkosti takové sestavy dostane, zmizí. Tato slunce...“

„Neříkejte, že jsme objevili gigantický transmitter, který sestavila nějaká neznámá civilizace,“ zařval doktor Spencer Holfing, kterého Huise přiváděl z navigace.

„Poslouchejte, pane. Od začátku naší cesty jsem si musel na ledacos zvyknout. Ale tahle vaše teorie staví všechno vzhůru nohama. Jestli tvrdíte, že těchto šest sluncí je napůl přirozeně a napůl uměle vytvořený transmitter, pak, pak...“

„Co pak? Myslete na svůj tlak, doktore. Vy Pozemšťané se nikdy nenaučíte ovládat se“, přerušil ho Atlan.

Zdálo se, že Holfing exploduje. Lapal po dechu. Pak odstrčil prvního důstojníka a zmizel v navigaci.

Tolot složil své čtyři ruce a pohupoval se na silných nohách. Rozesmál se tak hlasitě, že mužům zaléhaly uši.

Plukovník Rudo zařval: „Okamžitě přestaňte. Na mé lodi vládne disciplína. Ihned toho nechtě.“

Icho Tolot se smál dál. Reakce Pozemšťanů na vesmírný zázrak

byla přesně taková, jak si ji představoval. Vůbec nepochyboval o tom, že se zástupci tohoto mladého galaktického národa odváží toho, čemu se halutské bitevní flotily vyhnuly.

Věděl, že je dobře odhadl. Zasloužili si, aby je před takový problém postavil a oni se s ním tak jako tak vypořádají.

Stále přicházela nová vyhodnocení. Teorie se množily.

Astronauti, a především hyperfyzikálně vzdělaní důstojníci, se domnívali, že někde musí existovat zařízení, které zužitkovává energii modrých sluncí. To byla jenom jedna z mnoha domněnek.

Rhodan se spíš klonil k teorii matematiků, že šest uměle sestavených sluncí slouží jako zařízení pro nějakou zbraň nebo jako zdroj elektrické energie.

Icho Tolot se držel stranou. Žádnou vlastní teorii neměl. Sluneční šestiúhelník byl ještě natolik vzdálen, že se nemohly provést bližší průzkumy.

Asi za hodinu se ze všech mikrofónů rozezněl kapitánův hlas: „Připravte se k manévru, hlídky na místa. Majore Wholey, informujte velitele DAUNTU. Bitevní křižník nás bude následovat. Vzdálenost deset miliard kilometrů, plná pohotovost.”

Major Kinser Wholey, Pozemšťan ebenově černé kůže, potvrdil rozkaz. Jeho bílé zuby zazářily na obrazovce. Šéf radiové centrály se smál často a rád.

O vteřinu později zavolal DAUNTU. Velitel USO řídil manévr dál na svém lineárním počítači. Bitevní křižník USO následoval CREST II ve stejném kurzu.

Icho Tolot si pro sebe zpíval bojovou píseň svého lidu. Gucky se schoulil v lemu obrova obleku. Rozechvěle naslouchal tónům, které vycházely z Tolotových obrovitých rtů.

Lidstvo se sjednotilo, aby rozluštilo hádanku, které kdysi mocný národ Mléčné dráhy raději ustoupil z cesty. Icho Tolot obdivoval muže ze třetí planety Sluneční soustavy.

4.

Plamenné šípy protínaly prostor mezi centrálními hvězdami. Energetické výboje byly vnější palubní optikou přenášeny na

obrazovky. V absolutním vakuu by byly neviditelné. Protože se ale daly přenést na obrazovku, bylo jasné, že prostor mezi slunci není úplně prázdný.

CREST II brzdila plnou silou 620 km/s^2 . Bylo to, jako by se ponořila do pekla. Plynné látky se už při poloviční světelné rychlosti měnily ve stěnu ze smirkového papíru.

Částičky hmoty bičovaly ochranné štíty a snažily se proniknout dovnitř, aby ocelové jádro bitevní lodi proměnily ve žhavou kouli.

Kapitán DAUNTU se v silovém poli rudé obří hvězdy odchýlil ze směru. Posádka menší lodi bojovala o život. Spojení bylo přerušeno. Navigace CRESTU II pouze zjistila, že na zanoření použil bitevní křižník USO jen pět procent rychlosti světla. Proč ale došlo k takovému snížení rychlosti, to už nikdo nedovedl vysvětlit.

V CRESTU II se rozezněl poplach. Blížila se katastrofa. Každý viděl, že se CREST II řítí do neštěstí. Nepřesné kosmické podklady a chybné výpočty způsobily, že se loď ocitla těsně na hranici padesáti milionů kilometrů od nejspodnější hvězdy šestiúhelníku.

Obrovské gravitační a magnetické bouře zmítaly ochrannými štíty. Brzdné systémy spotřebovávaly ohromné množství energie.

Hlavní technik major Bert Hefrich zapnul rezervní energetické zdroje. Měl k dispozici ještě tisíc megawattů. Pět set megawattů spotřebovaly štítové projektory, zbytek neutralizátory.

Zařízení lodi se už mnohokrát osvědčilo v bojích. Ted' se staralo o udržení provozu lodi.

Rozklepaná a roztřesená loď, víc podobná starému autu na špatné cestě, než nejmodernější lodi Solární flotily se řítila k šesti sluncům..

Hvězdy byly vzdáleny už jen pět světelných hodin. Jejich seskupení bylo naprosto bezchybné a nemohlo tedy jít jen o nahodilou konstelaci. Šlo skutečně o uměle sestavený útvar.

Ale v tuto chvíli nebyl na palubě CRESTU nikdo, koho by to zajímalo. Ted' šlo o život.

Gravitační síly šesti modrých obrů přitahovaly loď stále blíž. Tolotův plánovací mozek pracoval s obvyklou rychlostí.

Už o dvě vteřiny později zjistil Haluťan, že zbývající síly spolu se

zabudovanými antigravitačními poli by měly stačit na odchýlení lodi dráhy přitažlivých sil šestiúhelníku, pokud nejde o další abnormalitu.

Rhodan ani na chvíli neztratil duchapřítomnost. Epsalský kapitán také ne. Bez otálení vydával rozkazy.

Rhodan se stáhl zpátky jen jako pozorovatel. Nechal velitele lodi provádět veškeré manévry. On, Atlan a Mory fungovali jako velitelé pro strategické a taktické úkoly. Provedení těchto úkolů bylo věcí kapitána Carta Ruda.

Posádka lodi si nasadila tlakové helmy. Při hluku, který vydávaly naplno pracující stroje by normální komunikace nebyla možná.

„Manévr probíhá, pane“, hlásil první důstojník. „To je ale šest tvrdých hochů. Chtěli by nás pohltit, co?“

Brent Huise se usmál. Byl vášnivý astronaut.

„Však jim ještě ukážeme“ odpověděl.

Přetížení se zvyšovalo. Neutralizátory nestačily vzrůstající množství v plném rozsahu pohltit.

Tvarovaná sedadla posádky se začala hlasitě sklápět. Poloha byla čím dál tím víc plochá takže už za chvíli muži na hydropneumatických polštářích leželi a lapali po dechu.

Icho Tolot horečně počítal. Moderní lodě, ke kterým CREST II určitě patřila, byly na takovéto extrémní případy připraveny. Jak je tedy možné, že k něčemu takovému došlo?

Měřicí přístroje ukazovaly už 3,023 g. Tolot odpojil svůj mikrogravitátor. Když se zvedl, cítil se i přes vzrůstající přetížení lehčí než na Halutu.

Opatrně postupoval k Rhodanovi a Allanovi, kteří bojovali s přetížením.

Rhodan měl ztrhané rysy. Namáhavě otočil hlavu a zamumlal něco, čemu Tolot nejdříve vůbec nerozuměl. Pak rozeznal jednotlivá slova.

„Tolote - anomální, fyzikálně nemožné. Udělejte prosím něco. Nouzové nastavení - čtyři g... Rozuměl jste?“

„Rozuměl, Udělám, co mohu. Dýchejte klidně, nemluvte.“

Plukovník Rudo, Epsalan zvyklý na přetížení, se mohl ještě pohybovat. Také on vypnul svůj gravitátor.

Zjistil, proč CREST II i přes brzdicí manévry nezpomalila.

Hmota tvořená smirkovými plynnými částicemi, ztratila své schopnosti. Ochranné štíty selhaly a absorbéry byly přetížené.

Lod' se stále řítí rychlostí těsně pod hranicí padesáti procent světla.

V tomto okamžiku se začaly bortit palubní přístroje a současně vyšlehla z centrálního prostoru mezi šesti slunci oranžovorudá záře.

Cart Rudo vykřikl. Normální optika nebyla s to takovou záři zachytit. Musela být rychlejší než paprsek normálního světla.

Jedině hyperenergetická navigace ji mohla zaznamenat a zviditelnit jí na reflexním štítě.

Vtom už paprsek záře zachytil lod' a rozvibroval ji do posledního šroubku.

„Tolote, proveďte ihned lineární manévry.“ zařval Cart Rudo.

Icho přepnul světelnou palubní automatiku na ruční režim. Palci rozdrtil ochranný kryt rudého bezpečnostního tlačítka, které ihned stiskl.

Nic se nestalo! Kalupův konvertor nenaskočil. Stalo se ale něco jiného.

Odstředivá síla, která v posledních vteřinách vzrostla na osm g, zmizela. Ochranné štíty přestaly hořet. Centrální automatika se sama přepnula na normální chod.

Tolot zjistil, že toto náhlé zlepšení nemohl rozhodně zajistit neutralizátor.

Na obrazovkách CRESTUII zářilo šest sluncí. Bylo naprosto zřetelné, že je lod' neuvěřitelnou rychlostí vtahována do turbulentní, fialové a oranžovorudé zářící oblasti mezi hvězdami.

Icho Tolotovi došlo, proč se jeho předkové vzdali toho, aby rozřešili záhadnou konstelaci Mléčné dráhy! Museli vědět, jaké nebezpečí v sobě modrý šestiúhelník skrýval.

CREST II už nebylo možné zastavit. Neuvěřitelnou silou byla vtahována energetickými proudy, které vytvářelo šest obřích hvězd. Proti tomu byla energie vytvářena elektrárnami superbitevní lodi zcela zanedbatelná.

Ani rychle reagující Haluťan si zcela přesně neuvědomil danou situaci. Chtěl se s úlevou otočit na Rhodana, když najednou Administrátor vyskočil ze svého sedadla, rozhodil paže a začal bláznivě ječet.

Také Atlan, Mory, Cart Rudo a ostatní členové posádky byli v těžkém psychickém šoku, jehož počáteční symptomy se projevovaly pomateností.

Rhodan byl bez sebe, jako ti kosmonauti, které Fancan Teik v této oblasti zachránil.

Atlan vykřikoval něco o jasném světle. Bylo to totéž, co vykřikovali ostatní nemocní. A tak se Haluťan dozvěděl, co způsobilo ztrátu jejich soudnosti.

Jasně světlo - to mohl být jedině oranžovorudý paprsek energie. Možná, že to mohl být také žhavý bod přesně na průsečnici šestiúhelníku.

Tolot na nic nečekal. Bez problémů odstrčil zuřivce, vrhl se ke svému sedadlu a připravil se k manévru.

Na obrazovce zářil energetický centrální vod. Icho Tolot začal s totální přestavbou své buněčné struktury. Jeho tělo se přeměnilo v krystalický kovový blok, Ve kterém zůstaly zachovány pouze životně důležité buňky.

Těla ječících Pozemšťanů se změnila na organickou mlhu. Mústek zmizel ze 4D prostoru. Dunění ustalo.

Pak už nebylo vůbec nic.

Strojovna DAUNTU pracovala na plný výkon. Bitevní křižník, měřící v průměru 500 metrů, se pomalu a ztěžka dostával z gravitačního pole rudého obřího slunce.

Kapitán USO Rono Batlos zkoušel stále navázat ztracený radiový kontakt s CREST II.

Sotva unikla nebezpečí, byla DAUNTU znovu zatížena až na hranici svých možností.

Batlos, který se zvedl ze svého sedadla, byl magnetickým orkánem sražen na podlahu tak prudce, že málem ztratil vědomí.

Jeden z robotů mu pomohl na nohy, dovedl ho k anatomickému

sedadlu a zapjal mu záchranné pásy.

V tom samém okamžiku vyrazila DAUNTU znovu na cestu. Nebezpečí rudého slunce pominulo. Se zrychlením téměř 600 km/s² si razil křižník cestu z volné zóny mezi hvězdami. Již za 20 vteřin byla vzdálenost tak velká, že začala opět fungovat hypnavigace.

Kapitán Batlos si setřel krev z čela a zapnul ukazatel polohy.

Dříve než kapitán mohl pohyb dokončit, zmizela CREST II ve středu mezi šesti slunci. Vyšlehl oslnivý záblesk. Ve všech odděleních DAUNTU došlo k poruše všech přístrojů. Záře byla tak silná, že na DAUNTU začala některá čidla hořet.

Posádce chvíli trvalo, než plně pochopila situaci. Mocná loď CREST II zmizela, jako kdyby nikdy neexistovala.

„Tak, teď už víme, kde ty čtyři křižníky zmizely,“ řekl tiše první důstojník.

Kapitán Batlos se odvážil přiletět až na vzdálenost 10 miliard kilometrů k šestiúhelníku. Ve chvíli, kdy se objevily přitažlivé síly modrých obrů, nařídil kapitán skok do lineárního prostoru.

Byl to manévr naslepo, který v tomto prostoru mohl vést i k zániku lodi. DAUNTU zůstala v tomto nebezpečném meziprostoru pouze pět vteřin. Když se zase vrátila do normálního kosmu, bylo šest hvězd natolik vzdáleno, že je nebylo mezi ostatními možné rozeznat.

Nejnutnější opravy trvaly osm hodin. Mezi tím zkoušeli radiotelegrafisté DAUNTU navázat spojení s ostatními loděmi.

Teprve po devíti hodinách se ohlásila bitevní loď Pozemšťanů HELOS pod vedením kapitána Abda el Karita. HELOS byla vzdálena jen 20 světelných hodin. Kapitán Abd el Karit velel třetí bitevní formaci deváté bitevní flotily.

Obrazové spojení bylo špatné, ale zvuk bylo slyšet. Kapitán Batlos vyslal zprávu.

Velitel formace neváhal ani vteřinu. O dvě hodiny později zakotvila HELOS po boku DAUNTU. Batlos a někteří důstojníci vstoupili na palubu. Vzali s sebou veškeré podklady, které vypracovali v průběhu celého letu.

Poslední výsledky ukazovaly na to, že CREST II zmizela v

energetickém poli mezi slunci.

Připojily se tři další lodi výpravy. Mezi nimi byl i křižník se speciálním vědeckým týmem.

Společně s tímto křižníkem zamířil Abd el Karit k šesti sluncím. Měření byla prováděna s největší opatrností.

Velitel Abd el Karit zaměřil galaktickou pozici šestiúhelníku. Byl vzdálen 50 816 světelných let od Země a nacházel se v blízkosti absolutního středu.

Dva rychlé křižníky byly poslány zpět na Opposite. Varovný signál pro lidstvo byl odeslán o 24 hodin později. Když po třech dnech dorazil speciální oddíl pod Mercantovým vedením, nikdo o CREST II stále nic nevěděl.

„Se zničením lodi se za těchto okolností musí vždy počítat," vysvětloval hyperfyzik Kalup, nejvýznamnější vědec Země.

Allan Mercant byl bledý, ale klidný. Stál před velkou obrazovkou vědecké lodi.

„Jste o tom opravdu přesvědčen?"

„Dejte mi pár dní čas. Znáám Atlanovu teorii přenosu. Tento šestiúhelník je tak fantastický, že to bere dech. Byl vytvořen národem na tak vysoké úrovni, že je tu možnost, že se může jednat o supertransmitter. Jestliže uměli tak obrovské hvězdy sestavit do přesného geometrického tvaru, mohlo se jim také podařit ohromnou přírodní energii těchto hvězd technicky využít. Zatím vám mohu s plnou odpovědností říci, že se nejedná o žádnou zbraň."

„V pořádku, profesore, tedy žádná zbraň."

„V žádném případě."

„Je možné, že Halut'an nečekaně zaútočil...!"

„Nesmysl", přerušil ho vztekle Arno Kalup. „Nechtě Halut'ana na pokoji. Ani nevěděl co se děje. Tady může pomoci pouze věda. Dám vám seznam mužů a žen, které budu nutně potřebovat. Mercante, jsme na stopě největšího tajemství Mléčné dráhy. Kdybych tak věděl, co se posádka CREST II dověděla v posledním okamžiku, mohli bychom hned něco podniknout."

„Žijí ještě?" ptal se Mercant tiše.

„Mohou ještě žít? Je vůbec ještě nějaká naděje?“

Kalup neodpověděl. Astmaticky pokašlává se sunul do navigace.

Mercant pozoroval velkého fyzika. Kalup rozřešil už mnohé zdánlivě neřešitelné problémy.

5.

Druhý šok, ještě silnější než buněčná přeměna, zasáhl zbylé nervové buňky Icho Tolota.

Nic neviděl, nic neslyšel.

Stalo se něco, s čím víceméně počítal už krátce před neštěstím. Bylo to naprosto logické. Tolotův plánovací mozek rozpoznal, že šest sluncí nebylo s neuvěřitelnou pečlivostí sestaveno k tomu, aby nežádoucí hosty měnilo v atomy. Toto zvláštní kosmické zařízení muselo mít jiný význam.

Haluʻan se snažil utřídit si své myšlenky. Moc se mu to nedařilo, protože všechny buňky ještě nepracovaly zcela optimálně.

Přesto se o to pokusil. Druhý šok doprovázený silnou bolestí mohl představovat rematerializaci. Tolot potřeboval deset vteřin, aby se buňky spojily v jednotlivé řetězce. Lehká nevolnost za chvíli zmizela a Tolot vyskočil, jako by se nic nestalo.

Rohovité rty otevřel k překvapenému výkřiku. To ještě žádný Haluʻan před ním neviděl.

Posádka CREST II ležela v bezvědomí, které připomínalo smrt. Oba šoky i předcházející pominutí smyslů musely mozkové buňky lidí těžce postihnout.

Teď ale nebyl čas na ožívování. Všechny stroje loď pracovaly normálně, ale to Tolota nepřekvapovalo. CREST II prošla energetickým polem šesti sluncí buněčně rozložena a po průchodu došlo ke zpětnému zhmotnění. Byla to určitá forma přenosu.

Šest modrých obrů nepředstavovalo tedy nic jiného, než přenosovou stanici nepředstavitelných rozměrů. Atlanova teorie přenosu byla tedy pravdivá.

Tolot nastavil přístroje a odstartoval.

Neproniknutelná temnota obestřela obrazovky. Sluneční záře ze středu Mléčné dráhy zmizela.

Kromě dvou žlutých hvězd, které zářily kdesi vzadu, nebylo možné nic rozeznat.

„Ne...!“ ulevil si nahlas Tolot. „To není možné.“

Znovu zkoušel řízení. Energetická i hmotnostní čidla podporovala optické pozorování.

Nebeská tělesa byla zaměřena a zviditelněna. V astrofyzikálním oddělení se rozběhly počítače.

O dvě minuty později začaly přicházet první výsledky.

Slunce-dvojčata, jak Tolot pojmenoval oba nebeské útvary, vlastnila osm planet. Kroužily kolem z fyzikálního hlediska nemožné dvojhvězdy po ještě nemožnějších drahách.

Všech osm planet obkružovalo své souhvězdí v naprosto stejné vzdálenosti po kruhových drahách.

Takovýto systém v přírodě neexistoval, a přece to byla pravda.

CREST II obletěla útvar a pokračovala v cestě.

Icho Tolot zjistil, že posádka žije. Zrovna tak mu bylo jasné, že se natolik vzdálili od Mléčné dráhy, že návrat zpět za použití pouze vlastních sil nebude možný.

Halut'an zapnul znovu svůj mikrogravitátor.

Palubní mediroboti spustili poplach. Tolot měl jenom chvíli na to, aby pochopil situaci.

Poté, co první mediroboti vstoupili na můstek, zaznamenal Tolot silný energetický proud, který zasáhl CREST II už při rematerializaci.

Rychlost lodi se nekontrolovatelně začala zvyšovat. Stroje hlásily poruchu.

Tolotův plánovací mozek se dal znovu horečně do práce.

Jestliže způsobují zrychlení lodi neznámé síly osmi světů, pak neexistuje žádná záchrana.

Ale přesto se Tolot rozhodl zkusit CREST II zastavit a pokusit se o přistání.

V tom spatřoval Halut'an jedinou možnost na záchranu.

Jestliže přitažlivá síla sama od sebe nepřestane působit, musí nejpozději do půl hodiny dojít ke zničujícímu nárazu.

Jenom chvíli si Halut'an pohrával s myšlenkou opustit loď v

záchranném člunu. Ale hned ji zase zavrhl. Nemohl ponechat dva tisíce bezbranných lidí jejich osudu.

Tolot nastavil poslední páčky a přidal se k robotům. Zvolil nejsilnější oživovací prostředky.

Vysokotlaké injekce by měly pomoci. Tolot se postaral nejdříve o kapitána: silného Epsalana, pak hned o Rhodana, Allana a Mory. Zasyčely píсты vysokotlakých injekcí. Pozemšťané se ani nepohnuli. I Arkonidan ležel bledý a bez života vedle svého sedadla.

Když udělal, co mohl, protáhl se Tolot bezpečnostním průchodem a antigravitační šachtou sjel dolů.

Bojová centrála lodi ho uvítala hlasitým zvoněním. Automatika již dlouho signalizovala poplach.

I tady viděl Haluťan jen muže v bezvědomí. Odstrčil nehybného Cera Wifferta, velitele bojové centrály a zaujal jeho místo. Nastavil všechna děla do pohotovostní polohy a nabil je. Pak už mu nezbývalo nic jiného, než čekat.

Na Tolotův původní plán - zničit osm planet gigabombou a tím vyřadit zdroj přitažlivé síly - bylo už pozdě. CREST II byla příliš blízko, ochranné štíty nebylo možné nastavit a celá akce by skončila úplným zničením lodi.

Na obrazovkách cílových zaměřovačů zářilo osm planet.

Icho Tolot myslel na svou vlast a na Pozemšťany, které k tomuto dobrodružství nepřímou vybídl. Byl připraven udělat pro záchranu všechno, co bylo v jeho silách.

Před třemi minutami započatý brzdící manévr ukázal, že by mohl posádce lodi značně uškodit. Přesto, že tlakový absorbér pracoval naplno, působilo na loď ještě 18 g.

Lod' okamžitě zpomalila.

18 g neznamenal pro Haluťana nic moc. Mohl se ještě pohybovat.

Jeho tři oči se bez přestání upíraly na obrazovky a data. Bojová centrála byla počítačově spojena s můstkem a dostávala tak všechny potřebné údaje.

CREST II stále více zpomalovala. Pak, asi za desetinu vteřiny, přetlak náhle pominul a Tolot vyskočil.

Na obrazovce zářily pláně vyprahlé planety, podobající se poušti. Tady nebyl žádný život, byla to mrtvá planeta, kterou mohly obývat jedině stroje.

CREST II se pohybovala ve výšce jen asi 2 500 km nad severním pólem osmé a nejmenší planety. Přesně na pólu stály tři mocné pyramidy, v jejichž průsečíku hořelo energetické pole. Tady vznikala paprsek, který vyzařoval do vesmíru.

Tolot si uvědomil nápadnou podobu se světem Kahalo, který už několikrát hledal. Tam někdo postavil šest pyramid, tady na Poweru jen tři. Mělo to ale nějaký vzájemně provázaný smysl.

Asi čtyři sta kilometrů jižně od pólu objevila navigace čtyři kovová tělesa. Po zvětšení rozeznal Tolot zřetelně čtyři kosmické lodi Pozemšťanů.

Zmocnilo se ho vzrušení. Tak sem se tedy dostaly čtyři zmizelé lodi. Ale co se stalo s posádkou? Že šestiúhelník sloužil k přenosu bylo už jasné, slunce-dvojčata představovala jen jakousi mezistanici na cestě k Andromedě, kde byli všichni testováni nebo také zničeni.

Haluʻan stiskl všechny spouště, na které dosáhl. Centrální automatika mířila na pyramidy.

Ohromná rána otřásla lodí. Zasažená oblast se ihned změnila ve vařící se oceán.

Tolot střílel tak dlouho až pojistná automatika přehřáté zbraně vypnula.

Oranžovorudý paprsek zmizel.

CREST II vyrazila znovu k planetám. Tolot ještě jednou stiskl spouště, ale už bylo pozdě. CREST II začala padat.

Gigant z Halutu se řítí bojovou centrálou, skočil do antigravitačního výtahu a o vteřinu později se dostal na můstek. Muži byli stále v bezvědomí.

Nastavil nouzové řízení, přestavil antigravitační pole. Stroje běžely naplno. Pláně pouštní planety se stále přibližovaly. Tolot stačil ještě vysunout přistávací podvozek a pak loď dopadla.

Haluʻan byl sražen k zemi. Pevně se přidržel podstavce centrálního mozku a čekal, až otřesy přestanou.

CREST II narazila tvrdě - snad až příliš tvrdě. Při pádu se naklonila vlevo a levá část podvozku byla buď zničená nebo se zabořila až do hloubky 30 m.

Nastalo ticho. V provozu zůstala jen ochranná automatika.

Z dálky se ozvalo dunění. Znělo to, jakoby najednou propuklo tisíc bouří.

Tolot se zvedl. Jeho mohutné tělo přestálo pád bez úhony. Pozemšťané byli také bez zranění, protože se robotům ještě před pádem podařilo dostat všechny na sedadla a pevně je připoutat.

Severní polární stanice byla zničena. Icho Tolot se smál. Jeho válečnická krev vřela. Spokojeně kráčel k obrazovce.

Venku bylo naprosté ticho. Nikde ani známka života. Ve velké dálce nad severním horizontem plály ohnivé jazyky. Slunce-dvojčata stála osamoceně v temnotě prázdného prostoru.

6.

Atlan byl zřejmě nejstarší inteligentní bytostí Mléčné dráhy. Již dlouhých deset tisíc let mu zachovával jeho buněčný aktivátor mládí a zdraví, ale vyzrálost mozku nemohl ovlivnit. Arkonidan, který se od Pozemšťanů biologicky odlišoval, se probral chvíli po Cartu Rudovi.

Epsalan stál před obrazovkou hypernavigace. Stále ještě nemohl uvěřit skutečnosti, že překonali prostor mezi Mléčnou dráhou a Andromedou.

Podle nejnovějších poznatků byla Andromeda vzdálena 1,45 milionů světelných let od Mléčné dráhy.

Nikdy předtím se žádná kosmická loď nedostala tak daleko. Akční rádius moderních lodí byl 600 tisíc světelných let. Pokud se chtěla loď bezpečně vrátit domů, nesměla překročit vzdálenost 300 tisíc světelných let, jinak by její stroje nevydržely cestu zpět.

A nyní se CREST II nacházela už ve vzdálenosti 900 tisíc světelných let od mateřské galaxie. Aby dosáhla mlhovin Andromedy, musela by urazit ještě asi tak 550 tisíc světelných let. I to bylo nemožné.

Allanovi stačil okamžik, aby si uvědomil zoufalost situace.

Icho Tolot pozoroval velkého Arkonidana, kterému lidstvo za tolik

vděčilo.

„Musíme vám poděkovat, Tolote“, přerušil Atlan ticho. „Kdybyste správně a včas nezareagoval, ležela by CREST II vedle těch čtyř ztracených lodí. Tahle planeta je ničící stanice první třídy. Nekoukejte na mě tak ohromeně, Rudo! Tyto informace dostávám od extramozku, který nikdo nepředčí.“

Tolot se pro sebe usmál. To zrovna, nikdo ho nepředčí! Atlan ještě nic nevěděl o jeho plánovacím mozku Halut'anů. Gucky mlčel.

„Zapomeňte na to,“ uzavřel diskusi obr. „Udělal jsem jenom to, co bylo nezbytně nutné. Myslíte si, že posádky těch čtyř lodí nejsou naživu?“

„Určitě ne,“ odvětil admirál. „Tohle peklo nemohli přežít. Neměli na palubě halut'anský bojový stroj.“

Tolot se uklonil. Atlan netušil, jakou mu projevil čest.

„Neříká se mi to snadno, Tolote, ale přesto bych vám chtěl poděkovat. Promiňte mi mou otevřenost, ale budu ještě potřebovat nějaký čas, abych k vám získal naprostou důvěru. Dosud jsem vás považoval jen za pochybnou existenci.“

„To také jsem. Nepřímo jsem vás zatáhl do tohoto dobrodružství. Byl jsem příliš zvědavý. Měl jsem vás varovat. Moji předkové mě varovali před přiblížením se k šesti sluncím.“

„Nesmysl,“ přerušil ho kapitán. „Znáte přece Pozemšťany, ne? Myslíte si, že by se dali odradit? Uklidněte se. Nutné vás potřebuji. Mohu počítat s vaší pomocí? Toto je moje loď a já jsem za všechno odpovědný.“

Tolotovi se ulevilo. Viděl, že odhadl lidi dobře. Může je teď nazývat svými přáteli.

„Budu plnit vaše rozkazy do té doby, než se Administrátor probere.“

„Samozřejmě, děkuji vám. Zatím jsem dost bezmocný, budu potřebovat nejméně sto mužů, abych nastolil alespoň nějaký pořádek. Tak, Tolote. Musíme zjistit, co se děje venku. Mohl byste provést průzkum?“

„To byl také můj plán. Jenom jsem čekal, až se proberete.“

Cart Rudo se nadechl. Vtom zasáhl loď silný otřes. Na obrazovce bylo vidět, že se venku pohnula zem.

Tolot zachytil Atlana, který byl ještě zesláblý. Toto byl už pátý otřes za posledních třicet minut.

„Už zase," řekl Epsalan tiše. „Zatraceně, tady něco nehraje. Vidíte tu záři na severním horizontu? Kam jste střílel? Jen na ty tři pyramidy? Neodpálil jste Arkonskou atomovou bombu?"

„Nic takového," bránil se Haluťan. „Nevím, kde se to zemětřesení bere. Hned vyrazím na průzkum. Spolehnu se na své tělo."

„Cože, vy chcete běžet? Vždyť jsme od pólu vzdáleni odhadem 600 km."

„Otázka šesti hodin" prohodil obr nedbale.

„No, má úcta," zazněl obdivný hlas. Atlan se rozběhl k Perrymu.

Vypadalo to, že je Rhodan už nějakou chvíli při smyslech. Byl prvním Pozemšťanem, který se probral z těžkého bezvědomí.

„Všechno jsem slyšel. Takhle daleko jsem se chtěl vždycky dostat. Bohužel to je k mlhovině Andromedy pořád dost daleko."

„Chtěl bych mít tvé nervy" zatoužil Arkonan. „Nechtěl bys hned pokračovat v letu? Třeba s rozbitým podvozkem, vyběhanou hydraulikou a nespolehlivými stroji? Kamaráde, jde nám o krk. Tohle zemětřesení něco znamená."

Rhodan vstal a snažil se potlačit nevolnost. Plukovník Rudo mu dal ještě stabilizační injekci.

Rhodan se vyptával na jednotlivé podrobnosti a pak se šel podívat na Mory. Měla slabý tep a stále byla v bezvědomí.

„Plukovníku Rudo, všemi dostupnými prostředky se snažte přivést posádku k vědomí. Tolote, můžete mě a Atlana vzít s sebou? Myslím tím na ramena. Rudo se o loď postará. Nebo bys, Atlane raději zůstal na palubě?"

Atlan zrudl. Hubený Pozemšťan se ušklíbl.

„Ty už jsi se probral dávno, co?" vyzvídal admirál.

Tolot se dunivě rozesmál. Rhodan si zacpal uši.

„Věděl jsem to. Tak jak to bude, Tolote? Jste schopni naložit si na záda dva dospělé muže nebo si raději vezmeme loď?"

Hahit'an pokýval hlavou.

„Snadno vás ponesu. Bude to pro mě čest. Jste už dost silní, abyste výpravu přestáli?"

„Pokud nebudeme muset běžet vedle vás, zvládneme to snadno. Léky zabírají rychle," vysvětlil Atlan. „Za půl hodiny jsme stoprocentně fit. Nejdřív bych se chtěl podívat na ty čtyři lodě."

„Mutanti úplně vysadili, že?" informoval se Rhodan.

„Jejich mozky i nervová soustava byly velice těžce poškozeny, pane," potvrdil Rudo.

„Škoda, zrovna Guckyho bychom mohli potřebovat. Rudo, jsme úplně bezmocní nebo je v našich silách vzniklé škody odstranit? No tak, připravte mně a Allanovi výstroj. Těžký bojový oblek, sklopné helmy pro všechny případy, termální zbraně." Rhodan se podíval na obrazovku a málem ztratil sebevládu. Vzdálenostní zaměřovače ukazovaly jen prázdný prostor. Připadal si naprosto nicotný i přes veškerou techniku, kterou měl k dispozici.

„Připraveni," zavelel Rhodan. „Tolote, jste připraven?"

„Samozřejmě, pane. Můžeme vyrazit. "

7.

Obr si razil cestu pouští. Od jeho běhavek odletoval písek.

Rhodan a Allan mu seděli vpravo a vlevo na ramenou. Drželi se pevně bojového obleku. Nohy zaklesli kolem titánova krku, aby měli větší stabilitu.

Již před dvěma hodinami zmizel obrys CRESTU za horizontem. Radiové spojení bylo přerušeno.

Icho Tolot udržoval trvale rychlost 100 km/hod. Žádný, ani ten nejmodernější stroj, by se nepohyboval tak rychle a bezpečně. Řítil se pustou krajinou, jako by chtěl zlomit všechny rekordy.

Po další hodině byly již dříve rozeznatelné otřesy častější a silnější. Na vzdáleném pólu vzplál oranžovorudý energetický sloup, který se velmi rychle šířil černým kosmickým prostorem. Prošel mezi dvěma slunci a zmizel.

Dvojhvězda se začala rozpínat. Vypadalo to, jako by se chtěla přeměnit na novu a vybuchnout celou svou zničující silou.

Po počáteční těkavosti se energetické sloupky stabilizovaly. S jejich rostoucí září se zvyšovalo i chvění země. Na vzdáleném pólu zuřil orkán. Viditelnost se zhoršila.

Icho Tolot znal takovéto jevy. Na jeho mateřské planetě Halutu se odehrálo něco podobného.

Naprostá absence vody ukazovala na to, že se Power nacházela v posledním stadiu své existence. Bylo s podivem, že si dokázala udržet zbytky své bývalé atmosféry.

Poloha čtyř vesmírných lodí byla známá. Tolot udržoval severozápadní směr.

Atlan a Perry si sotva stačili vyměnit pár slov.

Haluťan běžel neúnavně dál. Po třech hodinách vytrvalého běhu zastavil Haluťan na jednom z kopečků. Uchopil čínivkami oba muže a opatrně je postavil na zem. Pak se gigant na svých krátkých nohách, které se vyznačovaly ohromnou skákavou silou, narovnal.

Tolot poznamenal: „Lodě leží hned za dalším horským pásmem. Můžeme projít průsmykem.“

„Jste si jistý?“ zapochyboval Atlan. Trochu couvl, když se na něj Tolot podíval svýma tréma očima.

„Naprosto, mám letecké snímky v hlavě. Můj kurs byl správný. Mám vás přesvědčit, že také vlastním extramozek?“

Rhodan se zašklebil.

„Byl jsem o tom přesvědčený vždycky. Jste matematický génius, Tolote.“

Pozemšťan a Arkonidan nastoupili zase na svůj zvláštní transportér. Tolot vyrazil kupředu.

OMARON byl bezpečně rozeznatelný. Byl největší ze všech zmizelých lodí.

Tolot chtěl nejdříve prozkoumat loď, která jen před nedávným přistála na Poweru.

Nejdříve se skryl a pozorně sledoval těžký křižník.

Z OMARONU byl vrak! V bočních stěnách zely široké trhliny. Přistávací podvozek nevydržel tvrdý dopad. Úlomky ležely roztroušené po oblázkové poušti.

Při bližším pohledu připomínal OMARON zničený zázrak techniky. „Za určitých podmínek mohli zřícení přežít," zvolal Rhodan. „Jestliže tíhové neutralizátory a záchytná pole ještě fungovaly nemohl být náraz tak tvrdý."

Atlan mlčel a prohlížel si zbývající tři lodě. Byly to dva výzvědné křižníky a jedna loď USO. Nevypadaly o nic lépe. Také jejich stěny byly poškozené a vyvrácené uzávěry vstupů umožňovaly pohled dovnitř.

Tolot popadl oba muže a znovu si je vysadil na záda. Ani se nezeptal na dovolení.

Několika obrovskými skoky se dostal až k OMARONU. Nevypadalo to, že by kdokoliv opustil loď, až na ty dva muže, které zachránil Fancan Teik poblíž šestiúhelníku.

Možná se už nikdy nepodaří zjistit, jak se ti dva muži v záchranném člunu dostali pryč. Je možné, že dostali rozkaz, aby se v superrychlém člunu vrátili zpět a navázali ztracený kontakt s Opposite. To byla nejpravděpodobnější teorie.

Rhodan seskočil. Trhlinami byly vidět stroje. Nikde nebyly známky života a především žádný člověk.

Tolot nepotřeboval lampu. Jeho tři oči, citlivé i ve tmě, viděly dostatečně. Nejdříve našli posádku vedlejší řídicí centrály III.

Rhodan se zděšeně zastavil. Všichni zůstali tak, jak je překvapil přenos prostorem. Mnoho mužů se vymrštilo ze svého sedadla a vlivem působících sil byli tvrdě srazeni na podlahu.

OMARON přistál velice tvrdě. Přesto museli alespoň někteří muži přežít, alespoň ti kteří byli připoutaní.

Tolot se naklonil nad jednou mrtvolou. Mužův obličej připomínal mumii. Tělo bylo tak vysušené, jako by mu někdo vysál každou kapku vody.

Atlan pokračoval v průzkumu. Nikdo nic neříkal. Rhodan stál u stěny a pečlivě prohlížel stanici. Cítil, že ani v ostatních prostorách lodi to nebude vypadat lépe.

Rozsáhlá země se znovu silně otřásla. Vrak byl vzdálen jen 400 km od pólu.

Atlan se pohnul. Jeho hlas zněl stísněně.

„Mumifikováni - bez výjimky! Vyprahlý vzduch této planety k tomu také přispěl - ale nemohl to dokázat za tak krátkou dobu. OMARON sem dorazil jenom krátce před námi. Kromě toho je jasné, že v okamžiku přistání byli muži ještě naživu, pouze v bezvědomí. Kdo nebo co je tedy vysušilo?"

„To je nesmysl," řekl Rhodan drsně. Při tak tvrdém přistání utrpěli jistě vnitřní zranění, kterým potom podlehli."

„Ne, pane", hlásil Tolot. „Určitě ještě žili. Něco je zabilo. Vezmeme aspoň jednoho mrtvého do CREST II. Okamžitá pitva je nutná."

Rhodan odmítavě zavrtěl hlavou.

„Nechtě je, kde jsou. Později sem pošlu četú, aby je pohřbila. Teď víme, že bez vašeho bleskového zásahu bychom také byli všichni mrtví a mumifikováni. Tahle planeta je smrtelná past. Tolote, vděčíme vám za životy."

Postupovali dále do lodi. Vnitřní kulovitá centrála zůstala téměř neporušena. I zde našli jen mumifikovaná těla.

Po dvou hodinách opustili OMARON. Venku zašla dvojhvězda za horizont a krajinu zalila krvavě rudá slábnoucí záře. Nastalo pološero.

Rhodan se podíval na hodinky. Na cestě byli teprve pět hodin. Posádka CREST II už se určitě vzpamatovala.

Perry zkoušel navázat radiové spojení. To se mu ale nepodařilo. Hyperkrátké vlny nebyly k použití.

„Tolote, myslíte si, že nás zvládnete donést až k pólu a zase se vrátit k lodi? V takovém případě budete muset uběhnout 900 km."

„Můžete se na mě spolehnout. Teď mi ale na okamžik promiňte, musím se trochu osvěžit."

Uviděli, jak si Tolot nacpal kamennou suť do chřtánu a začal ji mocnými skusy zpracovávat. Rhodan ho ohromeně pozoroval.

„Úžasné," zašeptal Atlan. „Jen se na to podívej. Musí dokázat transformovat látky. Jsem přesvědčen o tom, že z té horniny dovede vytáhnout všechno, co potřebuje jeho metabolismus."

„Proč si nezašel do zásobovacího sektoru OMARONU?"

Atlan pokrčil rameny.

„Třeba nejí maso ani zeleninu...”

Tolot jedl s hlasitým skřípáním drcených oblázků. Prostoupila ho nová energie. Jeho organický konvertor hmoty začal neprodleně pracovat.

Icho Tolot si všiml rozpačitých pohledů obou mužů. Věcně je tedy informoval: „Prosím za prominutí. Takhle se sytím jen v nouzi. Nemyslete si, že na Halutu jíme jenom oblázky.”

Tolot se zasmál. Při pohledu na obličeje obou přátel se dobře bavil.

Pak znovu vyrazil. Na ramenou nesl dva muže, kteří mířili k zářícímu energetickému sloupu. Otřesy země zesílily. Vypadalo to, jako by se planeta Power chtěla roztrhnout.

Icho Tolot dosáhl pólu po uběhnutí 400 km.

Asi po 300 km spatřili, co se na Poweru přihodilo. Polární poušť se proměnila v obrovský kráter o průměru asi 200 km. Osmá, nejmenší planeta dvojslunce zanikala. Tak neobvyklý průběh neznal ani Haluťan, který už byl na ledascos zvyklý.

Oranžovorudý sloup byl transportní paprsek, který vynášel miliardy tun planetární hmoty do vesmíru. Dvojslunce připomínala novu. Hmota byla rozložena do poslední částičky a posílána do neznámé hlubiny vesmíru. Možná někde vznikala nová planeta navlas podobná Poweru.

Čím více se blížili k pólu, tím víc hluk sílil, až se vystupňoval do orkánu.

Orkán zesiloval. Perryho i Atlanův hlas se ztrácel v hluku. Jen Tolot odolával.

Tolotův plánovací mozek horečně pracoval. Co se to stalo? Nebylo to způsobeno vnějším zásahem. Impulsní děla a děs integrátory CREST II nemohly způsobit takovou ničící přeměnu.

Tedy nastal proces úzce spojený s explozí pyramid. Se stoprocentní jistotou odhalil Tolotův mozek, že pyramidy sloužily ve své podstatě jako zbraně. Jejich úkolem bylo nezvané cizí lodě nebo tělesa přitáhnout, otestovat a zničit. To byla první překážka na cestě k Andromedě.

Ted' ale byly pyramidy zničeny. Pól se stal jedinou ohromnou hořící

pouští o teplotě mnoha miliónů stupňů.

Když se Perry snažil dostat blíže ke kráteru, pozvedl náhle Halut'an svou těžkou kombinační zbraň. Rhodan se rychle ukryl. Silný termopaprsek ho těsně minul. Za ním se zvedala stěna ze zvířeného písku a šterku.

Tolot varovně vykřikl. Také Atlan a Rhodan se vrhli ke zbraním. Útvar podobný želvě explodoval. Nesporně se jednalo o nějaký stroj.

Najednou se stroje objevily všude kolem. Měly různé tvary. Některé se pohybovaly na pásech, jiné na kolech. Téměř všechny byly velmi ploché. A všechny střílely.

Atlan opětoval palbu. Tolot strhl přátele asi o padesát metrů nazpět. Půda povolila. Obrovská lavina písku a oblázků se zřítila do kráteru, ze kterého vycházel oranžovorudý energetický paprsek.

Mnoho strojů bylo zničeno, ostatní se stáhly. Za nimi se táhla mokrá stopa.

Tolot poznamenal: „Měly za úkol hasit požár. Pozor, může dojít k dalšímu sesuvu. Terén se rozpadá. Jdeme!"

Ještě několikrát vystřelili, aby zničili roboty, kteří se jim snažili odříznout cestu a dali se na útěk.

Rhodana tížily starosti. Jak dlouho potrvá, než tato katastrofa dosáhne k lodi? Lod' ležela v poušti vzdálená ani ne 500 km.

„Rychleji, Tolote, rychleji", křičel Perry na pádícího Halut'ana. „Rychleji, nebo jsme určitě všichni ztraceni."

Major Kinser Wholey, muž který se tak rád smál, zaklel. Snažil se v praskání a pískání přijímače rozeznat lidské hlasy.

Jeho tmavý obličej měl stále našedlou barvu. Pozůstatek přestálého šoku.

CREST II se podobal pohoří z oceli, které chrlilo oheň. Bez přestávky běžící stroje, některé větší než rodinný domek, které se objevily před čtyřmi hodinami, začaly být nebezpečné, útočily na loď a působily zhoubně na beztak již těžce zkoušené nervy mužů.

Mory Abroová, která převzala velení, vydala rozkaz střílet po všem, co se kovově leskne.

Kromě těchto strojů nebyly nasazeny jiné zbraně. Toto míhání a

třpytění mohlo přesto pozvolna zlomit odpor posádky.

Wholey trpěl silnými bolestmi hlavy, na které nezabíral žádný lék. Podle doktora Artura však nešlo o organické poškození.

„Federrere, převezměte radiostanici," přikázal Wholey jednomu poručíkovi. „Já jdu do centrály."

Vtom zazněl z reproduktoru interkomu hlas plukovníka Ruda.

„Wholey, kde k čertu vězíte?"

Kinser skočil zpět na místo a připravil se na příjem.

„Právě jsem k vám chtěl zajít, pane. Nedal by se oheň zmírnit? Tady dole se z toho brzy zblázníme."

„Ale jděte, myslíte si, že tady jsme na tom lip? Jestli brzy nedostaneme nějakou dobrou radu, zblázníme se všichni. Zavolejte hned velitele a informujte ho."

Vtom znovu zaútočili roboti. Loď byla zasažena novou vlnou jasné záře. Kinser myslel, že mu praskne hlava.

Na útek nebylo ani pomyslení. Devadesát procent mužů opravovalo loď a potřebovali na to ještě alespoň 48 hodin.

Major Wholey vyslal prvrjí volání o pomoc. Rhodan a Atlan se musí okamžitě vrátit na palubu. Samozřejmě s Tolotem.

„CREST II údernému oddílu, CREST II údernému oddílu. Veliteli, ohlaste se. Loď byla objevena a napadena. Opakuji...!"

Na čtvrtý pokus se Perry ohlásil. Wholey si oddechl. „Rhodan CRESTU. Slyším vás špatně. Hypervlny jsou rušeny. Setkáme se asi za hodinu. Co se děje? Podejte zprávu."

Wholey popsál situaci. Rhodan se zeptal jen jednou a bylo mu to jasné. Šlo o stejné roboty, kteří se objevovali na pólu. Jejich zničení není tak těžké, pokud se nebudou objevovat stále noví.

„A vy máte hrozné bolesti hlavy?"

„Už to skoro nemohu vydržet," zasténal šéf radiostanice." Zkusili jsme se s CREST II pomocí zbývajících funkčních strojů vznést. Bohužel se to nepodařilo. "

„Nic dalšího zatím nepodnikejte. Vyříd'te Rudoví, že musí pokračovat v obraně lodi. Vrátime se. A ještě něco - planeta Power se rozpadá. Pól se mění v kráter a hmota je vystřelována do vesmíru. V

prostoru mezi slunci se rozkládá."

„Ještě tohle," zaklel Wholey. „Abych nezapomněl, vaší paní se už vede dobře. Jen Gucky a mutanti jsou stále v bezvědomí."

„Děkuji!"

Wholey vypnul příjem. Starostlivě pokýval hlavou. To jsem opravdu zvědavý, jak nás Rhodan chce z téhle situace dostat.

Icho Tolotovi trvalo asi pět hodin, než překonal zhruba pětisetkilometrovou vzdálenost od pólu k lodi. Rhodan ustaraně pozoroval, že gigant začíná být unavený. Na obzoru se začaly vynořovat obrysy lodi a byly stále zřetelnější. Na bezhvězdném nebi žhnul energetický sloup záře a obě žlutá slunce se stále víc nafukovala.

Krátce před tím, než uviděli loď, musel Tolot asi deset minut odpočívat, aby nabral sílu, a pak znovu vyrazil.

CREST II se podobala plápolajícímu netvoru.

„Krásný ohňostroj," prohlásil Atlan s šibeničním humorem. „Odkud se ale ty stroje pořád berou? Půjdeme tam, Tolote?"

„Samozřejmě, vis to ale sežehne. Myslím si, že jsem našel řešení. Zdá se, že tyto stroje jsou citlivé na hyperpole, které je přitahuje. Rudo musí odstavit všechny stroje pracující na bázi hyperenergie a také všechny ochranné štíty. Jestli budou i nadále útočit, prohráli jsme určitě. Odlétneme v záchranných člunech."

Rhodan seskočil z Tolotových zad a Atlan ho následoval. Tolot se pomalu narovnal a začal provádět koncentrační cvičení, o nichž neměli muži ani potuchy.

Administrátor se radiově spojil s kapitánem lodi.

„Cože?" zařval Epsalan zděšeně. „Mám odstavit své ochranné štíty? To by byla sebevražda, pane."

„Udělejte to na můj rozkaz."

„A samozřejmě také na vaši odpovědnost."

O minutu později byl rozkaz splněn. Nastalo ticho.

Mnoho tisíc strojů se zastavilo, záře bledla. Náhle se všechny stroje otočily a vysokou rychlostí zamířily zpět, směrem k pólu.

Atlan zíral na Haluťana, jako by ho viděl poprvé.

Rudo se ohlásil: „Oni zmizely, pane," zakoktal.

„Skvělé, že jste si také všiml," ušklíbl se Rhodan. Dovolil byste třem unaveným mužům, aby se nalodili? Bylo by to od vás velmi milé. Mnohokrát vám děkuji." Atlan se usmál. Vždycky, když Rhodan takhle mluvil, byl na konci sil.

Nastoupili do lodi. Vedoucí důstojníci a vědci CREST II je už očekávali. Mory vypadala tak svěže, jako by se nic nestalo. Perry ji objal.

„Tak ještě 48 hodin do startu?" obrátil se na vedoucího technika. „Nešlo by to rychleji?"

„Den na Poweru má 30 hodin. Když nebudou stačit, přidáme noc a polední přestávku," odvětil Hefrich. „Děláme všechno, co je v našich silách, ale dřív to nepůjde. Je mi líto."

Rhodan znal tohoto pilného muže dobře a tak věděl, že nemá smysl pokračovat v diskusi.

„Plukovníku Rudo, připravte záchranné čluny k pohotovosti a odstavte roboty. Hlavní zásobovač - nástup".

Major Curt Bernard předstoupil. Byl známý svojí nešikovností, která někdy doháněla jeho kolegy k šílenství. „Pane?" zeptal se potíci se zásobovač.

„Vyklid'te sklad. Všechny potraviny, léky, oblečení a všechno ostatní, co patří k zásobování. Jestli budeme muset utéct, nesmíme na nic zapomenout. Okamžitě proved'te rozkaz!"

Tisíc osm set mužů, nejlepších specialistů solární flotily, se nenechalo blížící se katastrofou rušit. Všichni pracovali na opravě strojů.

Ve vzdálenosti ne více než sto kilometrů planul žltorudý sloup. Planeta Power prohrávala svůj smrtelný boj.

SLOVNÍČEK PERRYHO RHODAN A NOVĚJŠÍ PRODUKCE V

Batlos, Rono: Kapitán vlajkové lodi DAUNTU.

Borler, Heyn: Pozemšťan, člen posádky těžkého křižníku OMARON, dělostřelec.

Coul, Orson: Pozemšťan, poručík, člen posádky těžkého křižníku OMARON.

CREST II: Po THOŘE další vlajková loď flotily Pozemšťanů. Kapitán: Epsalan plukovník Cart Rudo.

DAUNTU: Po PYEŘE vlajková loď USO. Kapitán Rono Batlos.

Eysman, Finsch: člen posádky CREST II, přítel Orsyho Orsona.

Halut: jediná planeta mdle červeného slunce Haluta. Velká a prastará planeta s kyslíkovým ovzduším. Má sto tisíc obyvatel - Haluťanů.

Haluta: červené slunce s jedinou planetou - Halutou. Nachází se ve středu Mléčné dráhy, padesát jedna tisíc světelných let od Země.

HELOS: bitevní loď Pozemšťanů pod vedením kapitána Abda el Karita

Holfing, Spencer: doktor fyziky, hlavní lodní fyzik CREST II. Korpulentní cholerik, který patřil k nejlepším vědcům Impéria. Byl Kalupovým žákem a nyní mu je 39 let.

Huise, Brent: major, první důstoj-

ník CREST H. Velmi rozvázný muž přímo herkulovské postavy.

Kao, Hong: Dr., hlavní matematik CREST II. Byl to malý tichý muž, známý svými originálními teoriemi. Většinou míval pravdu.

Karit, Abd el: Kapitán bitevní lodi HELOS.

Mur, Klautos: Haluťan, lékař.

Notami, Enrico: major, šéf navigace CREST II.

OMARON: pozemský těžký křižník.

Orson, Orsy: Poručík, člen posádky CREST II.

Power: osmá, nejmenší planeta neznámého dvojslunce, na jejím pólu jsou postaveny tři pyramidy. Na této planetě přistála CREST II po průletu hvězdným transmitterem.

Redhorse, Don: poručík, Pozemšťan, čejenský indián. Člen posádky CREST II.

Rudo, Cart: Epsalan, plukovník flotily Pozemšťanů. Kapitán CREST II.

Seděnko, Jurij: major, druhý důstojník CREST II. Jeho příslovečný klid vyrovnával Huisův temperament.

Wholey, Kinser: major, Pozemšťan, černoch. Člen posádky CREST II, šéf radiové centrály.

Wiffert, Cer: velitel bojové centrály CREST II.

K. H. Scheer CESTA DO ANDROMEDY

Edice Perry Rhodan, sv. 200

Z německého originálu Die Strasse nach Andromeda, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH v Rastattu roku 1986,
přeložil František Fabián.

Vydal jako svou dvoutisící čtyřicátou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném
podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku
a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s.,
administrace vývozu tisku, Hvožd'anská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA

a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel./fax 004217/4445 3334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč